

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

Том 57, 2

Принципите на отделянето • Превъзможване на земното

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

Том 57,2

В ТОЗИ БРОЙ

• От редакторите

Дъгата.

3

• Превъзможване на нагласата за земни неща

Преходът от плътските наклонности към небесния мир.

4

• Развиване на сърце, което се покорява

Отношението на любов е отношение на покорство.

8

• Прозрения в еврейската икономика

Разбиране на земеделската база на древните празници.

11

• Монетата на царството

Отразяването на Христовата любов има богата награда.

16

• Христос е всичко за моето семейство

Евангелието на Исус преобразява тази красива институция в нещо наистина невероятно.

21

• Принципът на отделянето

“Могат ли двама да вървят заедно, освен ако не са съгласни?”

26

• Природата говори: Дали я чуваме?

Да се учим от втората книга на Твореца

32

• Здравен семинар

София - 03.03. - 05.03. 2017 г.

38-39

• За децата

Победителят Ъов

Official Church Publication of the
Seventh Day Adventist Reform Movement
“The age in which we live calls for reformatory action.”
— Testimonies, vol. 4, p. 488.

Editor D. P. Silva
Assistant to the Editor B. Montrose
Layout and Design B. L. Montrose
D. Lee

Web: <http://www.sdarm.org>
E-mail: info@sdarm.org

THE REFORMATION HERALD* (ISSN 0482-0843)
features articles on Bible doctrine that will enrich the spiritual
life of those who seek to know more about God. It is published
bimonthly by the Seventh Day Adventist Reform Movement
General Conference, P. O. Box 7240, Roanoke, VA 24019-0240,
U.S.A.

Printed and distributed by Reformation Herald Publishing
Association. Manuscripts, inquiries, address changes,
subscriptions, payments, and donations should be mailed to the
address below. Periodical postage paid at Roanoke, Virginia 24022.

Subscription rates:
United States U.S. \$16.95
Foreign (air mail) U.S. \$22.00
Single issue U.S. \$ 4.50

POSTMASTER: Send address changes to *The Reformation Herald*, P. O. Box 7240, ROANOKE, VA 24019.

Vol. 57, No. 1; Copyright © 2016 January–February issue.

Illustrations: Good Salt on front cover and pp. 20, 21; Adobe Stock
on pp. 3, 12–16, 26, 32; Advent Digital Media on pp. 7, 17, 18,
23; RF123 on pp. 2, 16, 24, 25, 27–29; Sermonview on pp. 2, 4,
8–11, 13.

От малък винаги съм се изненадвал, когато след дъжд на хоризонта се появява една величествена дъга. Хармоничното съчетание на различни цветове остава в нас едно силно положително впечатление. Със сигурност и вие сте виждали дъга.

След потопа Бог подновява завета Си на благодат с Ной и наследниците му. Той обеща, че никога повече няма да унищожи планетата с вода. В знак на завета Си Той каза: „Ето белегът на завета, който Аз поставям до вечни поколения между Мен и вас и всичко живо, което е с вас: поставям дъгата Си в облака и тя ще бъде белег на завет между Мене и ... вас и всяко живо от всяка твар; и водата няма да стане вече потоп за изстреблението на всяка твар. Дъгата ще бъде в облака; и ще я гледам, за да си спомням вечния завет между Бога и всичко живо от всяка твар, което е на земята” (Битие 9:12–16).

„Господ заявява, че когато погледне на дъгата, ще си спомня за Своя завет... Неговото намерение беше, когато децата на идните поколения запитат за значението на славната дъга, която се простира от единия край на небето до другия, родителите им да повторят историята на Потопа и да им кажат, че Всевишният е поставил дъгата в облаците като уверение за това, че водите няма да потопят повече земята.”¹

И ето един въпрос за размисъл: Разказвали ли сте някога на децата си за историята и значението на дъгата? Обяснихте ли им връзката на дъгата със завета на благодатта?

Можем да сме сигурни, че Бог ще бъде верен и ще изпълни обещанието Си да не унищожава тази земя с потоп. Тази планета ще бъде унищожена с огън (2 Петър 3:1–7).

Във видение, разкрито на пророк Йоан, става видно, че Божият престол е обкръжен с дъга. Той пише, че „имаше около престола и дъга, на глед като смарагд” (Откровение 4:3).

Какво е духовното значение на красивата дъга? Съвършеното съчетание на правда и милост. Ако Бог би налагал единствено справедливост, всички грешници биха били незабавно унищожени, тъй като за-

платата на греха е вечна смърт. Но поради Неговата благодат и милост всички грешници може да бъдат спасени, ако приемат това, което Той е предвидил за тяхното спасение.

„Когато Светият Дух слезе върху пророка [Йоан], той видя да се отваря врата на небето и чу глас, който го повика да погледне нагоре към нещата, които предстоят в бъдеще. И той каза: „Ето, престол беше поставен на небето и на престола седеше Един. И Седналият приличаше на камък яспис и сардис” (Откровение 4:2, 3). Около Него има прислужващи ангели, които чакат с нетърпение да извършат волята Му, и в същото време Йоан видя около небесния престол дъгата на Божието обещание, която бе знак за Божия завет с Ной - обет за Божията милост към всяка каеща се, вярваща душа. Тя е едно вечно свидетелство, че ‘Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине никой, който вярва в Него, но да има вечен живот’ (Йоан 3:16). Тя заявява пред целия свят, че Бог никога няма да забрави Своя народ в борбата им със злото.”²

„Дъгата около престола е уверение, че Бог е верен, че в Него няма нито сянка на промяна. Ние съгрешихме против Него и не заслужаваме Неговото благоволение; въпреки това Самият Той влага в нас най-чудната молитва: „Недей се погнусява от нас, не опозорявай престола на Твоята слава; спомни си, не нарушавай завета Си с нас” (Еремия 14:21). Когато дойдем при Него, изповядвайки собственото недостойнство и грях, Той се е обещал да внимава към вика ни. Той е зложил честта на собствената Си слава, че ще изпълни словото Си за нас.”³

Нека да научим и да повтаряме на децата си и на хората около нас тази прекрасна история за Божия завет на благодат !

Библиография

1 Патриарси и пророци, стр. 106.

2 Христос триумфиращ, стр. 314. [Курсивът е добавен]

3 Притчи Христови, стр. 148.

ДЪГАТА

Превъзможване НА НАГПАСАТА ЗА ЗЕМНИ НЕЩА

Д. П. Силва

Писанието заявява: „Ако сте били възкресени заедно с Христа, търсете това, което е горе, където седи Христос отдясно на Бога. Насочете своята привързаност към горното, а не към земното” (Колосияни 3:1, 2).

Съгласно речника на Уебстър, „земното” се отнася за качеството или състоянието да си земен.

„Земно” означава: 1. Това, което принадлежи към земята и към този свят; това, което принадлежи към сегашното състояние на съществуване; като например земни предмети; земно жителство.

2. Това, което принадлежи на земята или на света; плътско: противоположно на духовно или небесно. 3. Направено от земя, земно.

Според дефиницията в Уебстърския речник, има лека разлика в значенията, в които се прилага думата „земно”. Нека разгледаме различни начини, по които Исус и учениците Му употребяват тази дума.

Исус

В разговора Си с Никодим Христос попита: „Ако ви говорих за земните неща и не вярвате, как ще повярвате, ако ви говоря за небес-

ните неща?” (Йоан 3:12)?

Исус използваше „земните неща” като илюстрация на небесните неща. Тогава Той продължи с разяснението на разликата между „земните” човешки същества и небесните същества.

„Който идва отгоре е от всички по-горе: който е от земята, земен е и земно говори. Който е от небето, е от всички по-горен” (стих 31).

Докато за думата „земен” в първия цитиран стих (стих 12) може да се възприеме, че се отнася просто за естествения свят, втората е по-силна във връзката, която прави с греховното естество. Тя разкрива преобразяването, от което се нуждаем всички ние.

Павел

Павел писа на вярващите в Коринт за разликата между нашето човешко тяло и небесното тяло: „Защото знаем, че ако се развали земният ни дом, телесната ни скиния, имаме от Бога здание на небесата, дом неръкотворен, вечен” (2Коринтяни 5:1).

Той описва пред вярващите филипийци живота, воден съобразно земните принципи, като казва, че краят на такъв живот е унищожение:

„Защото мнозина, за които много пъти съм ви казал, а сега и с плач ви казвам, се обхождат като врагове на Христовия кръст; чиято сетнина е погибел, чийто бог е коремът и чието хвалене е в това, което е срамно, които дават ума си на земните неща” (Филипийци 3:18, 19).

Тук Павле използва израза „земни” в ясна връзка с плътското сърце.

Яков

Яков описва мъдростта, която произлиза от земята, със следните силни думи: „Кой от вас е мъдър и разумен? Нека показва своите дела чрез добрия си живот, с кротостта на мъдростта. Но ако в сърцето си имате горчива завист и крамолничество, не се хвалете и не лъжете против истината. Това не е мъдрост, която слиза отгоре, но е земна, животинска, беговска” (Яков 3:13–15), при което той дефинира тази мъдрост като плътска.

Доколко е сериозен този въпрос?

Току-що прочетохме от три библейски авторитета, всеки от които посочваше земното—известно също като плътски ум—като ка-

чество, демонстриращо неосветен живот.

Да разгледаме също така различни фактори, които биват често свързвани със земното:

„Погледнете състоянието на хората, които се отдават на невъздръжание. Целият им характер е белязан с дребнавост, земно, деградация. Това е резултатът на лошия курс, който са следвали. Те са следвали по пътя, начертан от собственото им сърце и от собствените им очи, като са изпълнени със собствените си схеми и планове. Окаяните им домове са ад, превърнати са в ад от самите тях. „Каквото посее човек, това и ще пожъне“ (Галатяни 6:7).”¹

„Хората, които не успяват да се свържат с Бога и да получат мъдрост и благодат, за да рафинират и извисят живота си, ще бъдат осъдени за доброто, което са могли да извършат, но не са успели да изпълнят, тъй като са се задоволи с това да насочат ума си към земното и да се сприятелят с неосветените.”²

„Какво дело можеше да се извърши за нас като отделни личности, ако нашата горда и упорита воля се стопеше във волята на Бога и душите ни се издигнеха от земното към една по-висша и по-чиста атмосфера!

„Упорството и гордостта са злини, които превърнаха ангели в демони и залостиха вратите на небето за тях.”³

Ние трябва да ходим „в светлината, както Той е в светлината” (1Йоан 1:7). Именно земното и егоизмът е това, което ни отделя от Бога.”⁴

Земното е спънка, която блокира нашата връзка с Бог и ни пречи да разберем духовните истини

Исус имаше много неща, които да разкрие на учениците Си, но поради нагласите си за земното те не можеха да разберат по-дълбоките истини, които щеше да имат привилегията да приемат от Учителя. Христос им каза: „Имам още много неща да ви кажа, но не можете

да ги понесете сега. Въпреки това, когато дойде Той, Духът на истината, Той ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори и ще ви извести за идните неща. Той ще Ме прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява” (Йоан 6:12–14).

„Поради егоизма и нагласата си към земното учениците на Исус не можеха да схванат духовната слава, която Той се опитваше да им разкрие. Едва след възнесението на Христос и изливането на Светия Дух върху вярващи учениците оцениха напълно характера и мисията на Спасителя. След като получиха кръщението на Духа, започнаха да осъзнават, че са били в самото присъствие на Господа на славата.”⁵

Един от симптомите на тяхната нагласа към земното беше желанието им да бъдат по-големи от собствените си братя. Молбата на братята Яков и Йоан да бъдат отдясно и отляво на Исус в предполагаемото Му земно царство е красноречив пример, който илюстрира тяхната нагласа за земното.

„Тогава се приближават при Него Яков и Йоан, синовете на Завадей, идват при Него и Му казват: „Учителю, желаем да ни сториш, каквото и да поискаме от Тебе. А Той им казва: Какво желаете да ви сторя? А те Му рекоха: Дай ни да седнем един от дясно Ти, а един от ляво Ти в Твоята слава. А Исус им рече: Не знаете какво искате: Можете ли да пиете чашата, която Аз пия, или да се кръстите с кръщението, с което Аз се кръщавам? Те Му рекоха: Можем. А Исус им каза: Чашата, която Аз пия, ще пиете, и с кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстите. Но да седнете отдясно Ми или отляво Ми, не е Мое да дам, а ще се даде на ония, за които е било приготвено. А десетимата, като чуха това, започнаха да негодуват против Яков и Йоан. Но Исус ги повика и им каза: Вие знаете, че ония, които се считат за управители на народите, господаруват над тях и големците им властват над тях. Но между вас

не е така; а който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще бъде слуга на всичките. Защото дори Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина” (Марк 10:35–45).

„Исус търпи с нежност тези ученици, без да ги укорява за техния егоизъм, подтикнал ги да търсят предимство над своите братя. Той чете в сърцата им, Той знае дълбините на тяхната привързаност към Него. Любовта им не е просто една човешка обич и привързаност; макар и замърсена нагласата за земно на техния човешки ум, тя избликва от извора на Неговата изкупителна любов. Той няма намерение да укорява, но да задълбочи и очисти.”⁶

Учениците дори не осъзнаваха доколко нагласата им към земното ги възпрепятства да оценят и обичат Исус, както и да се уважават взаимно така, както би следвало. Но след като се покориха на Светия Дух, Неговото влияние ги издигна над нагласата за земното и ги доведе в състояние да осъзнаят и приемат Неговата любов, като я предложат един на друг.

Други симптоми на нагласата към земното

„Нима не разполагаме с всичко, което да ни направи да мислим за небесното? Нима нямаме всичко, което да ни издигне от тази нагласа и очаквания за земно и чувствено, тези евтини и безсмислени разговори, това жестикулиране и шегуване, това бърбене, погрешно предаване на думите и подозиране другите в зло? Отмахнете всичко това! Всичко това безчестие църквата! То отслабва църквата и я лишава от силата ѝ.

„Нека разговорите ни бъдат светли. Както Бог е свят в Своята сфера, така нека бъдем свети и ние всеки в своята сфера. Нека ликуваме в скъпоценния Спасител, Който умря, за да ни изкупи, и да отразяваме славата Му обратно към Него. Нека се присъединим към небето в хвалението си и да се обединим с песните на светите ангели

в града на нашия Бог.”⁷

Какво можем да направим за собствената си нагласа към земното?

Със сигурност християните имат нужда да се отърват от това състояние. Но как бихме могли да направим това? Павел отговаря на този въпрос в Колосияни 3:2, като ни нарежда: „Положете привързаността си към горните неща, а не към земните неща.” Или с други думи, трябва да имаме на сърце и пред очи вечните неща, а не земните, временните неща.

Обръщайки внимание на отговорността на родители и учители в оказване помощ на децата—както и на самите себе си—да се научат да познават Бог и да Му се покоряват в ежедневието, Вдъхновението ни дава един интересен нагледен урок по отношение на връзката на земното с егоизма:

„Бог е дал на родители и учители делото да обучат децата и младежите ... и от всяко дело на техния живот могат да научат духовни уроци. Докато ги обучаваме на навици на физическа чистота, трябва да ги учим, че Бог желае да бъдат с чисто сърце, както и с чисто тяло. Докато премитат стаята, могат да научат как Господ очисти сърцето. Едва ли биха затворили вратите и прозорците, като оставят в стаята някакво очистиращо вещество, което да си свърши работат, но по-скоро ще отворят вратите и прозорците докрай и ще положат старателно усилие да изгонят пра-

ха. По същия начин прозорците на импулсите и чувствата трябва да се отворят към небето, така че прахът на егоизма и нагласата за земно да се изхвърли навън.”⁸

Изпитанията и трудностите са инструменти, с които Бог си служи, за да ни изкупи от нагласата за земни неща

„Изпитанието е част от образованието, което се дава в училището на Христос, за да очисти Божиите деца от шлака на нагласата за земни неща. Именно поради това, че Бог ръководи децата Си, на тях им се случват изпитателни преживявания. Изпитанията и пречките са избраните от Него методи да дисциплинира, както и определените от Него условия за успех. Този, Който чете в човешките сърца, познава слабостта им по-добре, отколкото хората могат да познаят сами себе си. Той вижда, че някои имат квалификации, които, ако се насочат правилно, биха могли да се използват за напредъка на Неговото дело. В провидението Си Той довежда тези души до различни състояния и обстоятелства, за да могат те да открият недостатъците, скрити от собствените им очи. Той им предоставя възможност да превъзмогнат тези недостатъци и да станат пригодни за служба. Чес-

то пъти Той позволява огънят на огорчението да се разгори, за да могат да бъдат очистени.”⁹

„Няма нищо, което Христос да желае повече, от това да изкупи наследството Си от властта на Сатана. Но преди да бъдем освободени от властта на Сатана извън нас, трябва да бъдем освободени от властта му вътре в нас. Господ допуска изпитания, за да можем да бъдем очистени от нагласата за земни неща, от егоизъм, от нерафинирани, нехристоподобни черти на характера. Той допуска дълбоките води на огорчението да залеят душите ни, минавайки над главите ни, за да можем да познаем Него и Исуса Христа, Когото Той е изпратил, за да можем да имаме дълбоки сърдечни копнежи да бъдем очистени от осквернение и да излезем от изпитанието по-чисти, по-свети и по-щастливи. Често пъти влизаме в пещта на изпитанието с души, почернели от егоизъм; но ако сме търпеливи в условията на критичното изпитание, ще излезем, отразявайки божествения характер. След като Неговото намерение се осъществи в огорчението и скръбта, „Той ще направи да се яви правдата ти като светлината и съдът ти като плад-не” (Псалм 37:6).”¹⁰

„Не трябва да обезславяме нашия Господ с отношение на оплакване към изпитанията, които са тежки и мъчителни. Всички изпитания, които се приемат като възпитатели, ще произведат радост.”¹¹

Библията е друг инструмент, който Бог използва, за да ни изкупи от нагласата за земни неща

„Когато бъдат приети, библейските истини ще издигнат ума от земните неща и принизяването. Ако Божието Слово се ценеше, както би следвало да се цени, млади и стари щяха да притежават вътрешна нравственост, сила на принципа, които щяха да ги направят в състояние да усто-

яват на изкушението.”¹²

„Ако библейските истини са вплетени в практическия живот, те ще извисят ума от нагласата за земното и принизеното.”¹³

Победа единствено по благодат

„Никой да не мисли, че може да преодолее без помощта на Бога. Вие трябва да имате енергията, силата, властта на един вътрешен живот, развит във вас. Тогава ще принасяте плод за благочестие и ще се отвърщавате безкрайно от порока. За вас е потребно постоянно да се борите да страните от евтини разговори, от всичко чувствено, а да се стремите към благородство на душата и към чист и неопетнен характер. Името ви може да бъде поддържано толкова чисто, че да не може с право да се свързва с нищо нечестно и несправедливо, но ще се уважава от всички, които са добри и чисти, като бъде вписано в книгата на Агнето, за да бъде направено безсмъртно сред светите ангели.”¹⁴

„Божията благодат трябва да помете стаите на ума, въображението трябва да разполага с небесни теми за съзерцание, като всеки елемент от естеството бъде очистен и оживотворен от Божия Дух.”¹⁵

„Във всяка църква съществува необходимост от простотата на живата, пребъдваща вяра. Хората се борят за хляба на живота. Учителите на словото се нуждаят от помазване от Светия. Тъй като не са свързани с Христос чрез вяра, духовните им възприятия не са изострени, така че да разпознаят действието на Божия Дух.” Нагласа за земното и плътското характеризира опитността на мнозина, като ги превръща в носители по-скоро на тъмнина, отколкото на светлина. Ето защо съществува ревнуване и разделение. Мнозина се опитват да закръпят една стара опитност, вместо да се обърнат към Христос с покаяние и вяра. Има някои хора от тази класа, които притежават, разбират теорията на истината и желаят да работят за други; но усилията им са напразни, понеже собствените им души не са разгоре-

щени от любовта на Исус.”¹⁶

„Имаме нужда да бъдем рафинирани, очистени от нагласата за земното, докато отразим образа на нашия Спасител и станем участници на божественото естество, като сме избягали от произлязлото от страстите разтление, което е в света (2 Петър 1:4).”¹⁷

Във времето на скръбта ще бъде отстранена и последната следа от земното

„Историята на Яков е също уверение, че Бог няма да отхвърли тези, които са били измамани, изкушени и предадени в грях, които обаче са се върнали при Него с истинско покаяние. Докато Сатана търси да унищожи тази класа, Бог ще изпрати ангелите Си да ги утешават и защитават във времето на голяма опасност. Атаките на Сатана са ожесточени, заблудите му са страшни; но окоето на Господ а е върху Неговия народ и ухото им е към техните викове. Скръбта им е голяма, пламъците на пещта изглеждат, че се готвят да ги погълнат; но Този, Който ги рафинира, ще ги изведе като злато, пречистено в огън. Любовта на Бог към децата Му в периода на най-тежко изпитание е също толкова силна и нежна, както в дните на най-слънчевото благополучие; но за тях е потребно да бъдат поставени в огнената пещ; нагласата им към земното трябва да бъде погълната от пламъка, за да може образът на Христос да бъде свършено отразен.”¹⁸

„Христос копнее да види Себе Си изявен в Своята църква. Когато характерът на Христос е свършено възпроизведен в людето Му, тогава Той ще дойде да си ги изиска като Своя собственост.”¹⁹

Окончателната цел на евангелието е да възстанови образа на Бога (Битие 1:27) в Неговите деца, като ги възвърне в състоянието в Едем, когато хората живеяха в пълна хармония с Божията воля—отразявайки свършено образа на Създателя.

„Нашият Господ Исус Христос дойде на този свят като неуморен слуга на човешката нужда. Той

„взе на Себе Си нашите немощи и болестите ни понесе” (Матей 8:17). Той дойде да отмахне бремето на болестта, окаяността и греха. Мисията Му беше да доведе хората до пълно възстановяване; Той дойде, за да им даде здраве, мир и свършенство на характера.”²⁰

На кръста на Голгота можем да видим какво костваше на Божия Син да донесе спасение на една паднала раса. Също както жертвата за човека беше пълна, така и възстановяването на човека от осквернението на греха трябва да бъде пълно.”²¹

Бог да освободи всеки един от нас от всякава нагласа за земни неща чрез страданието, което сме призвани да понесем, както и чрез силата на Неговото Слово и нежното служение на Неговия Свят Дух. Нека също така и ние позволим на Бог да работи в нас, да желаем и да действваме съобразно Неговото благоволение! Амин.

Библиография

- 1 Християнско въздържание и библейска хигиена, стр. 147.
- 2 Свидетелства, том 4, стр. 577.
- 3 Синове и дъщери на Бога, стр. 115.
- 4 Свидетелства, том 5, стр. 254.
- 5 Животът на Исус, стр. 506, 507.
- 6 Пак там, стр. 548.
- 7 Вяра и дела, стр. 79.
- 8 Детско водителство, стр. 496, 497.
- 9 Деяния на апостолите, стр. 524.
- 10 Притчи Христови, стр. 174, 175.
- 11 Да отразяваме Христос, стр. 284.
- 12 Детско водителство, стр. 506.
- 13 Християнско възпитание, стр. 106.
- 14 Медицинско служене, стр. 144.
- 15 Удивителната Божия благодат, стр. 206.
- 16 Служители на евангелието (1892), стр. 105.
- 17 Избрани вести, кн. 3, стр. 355.
- 18 Великата борба (1888), стр. 621.
- 19 Притчи Христови, стр. 69.
- 20 Призив да се отделим, стр. 59.
- 21 Християнско възпитание, стр. 112.

РАЗВИВАНЕ НА СЪРЦЕ, КОЕТО СЕ ПОКОРЯВА

Ейнджъл Салазар

Когато бях момче, обичах мама да ми носи бонбони след работа вкъщи. Един ден тя донесе сладки за мен и за сестра ми. Както винаги, условието беше да не изяждаме сладките преди вечеря. Аз обаче не послушах. Мама разбра и затова ме повика и седна до мен.

Попита ме дали съм излял част от сладките, за които ни беше казала да не ядем. С трепет аз казах, „Да, ядох от тях”.

Да не послушам мама си беше при всички случаи лошо решение. Аз си знаех наказанието, така че не очаквах и този път да ми се размине. Тя взе колана.

В ума си търсех начини как да се измъкна от колана. И така, първото нещо, което ми хрумна, беше да кажа на майка си: „Мамо, преди да ме удариш, нека първо да се помолим.”

Казах ѝ това, защото в себе си се надявах, че ако първо се помолим, може и да се откаже да ме напляска. И двамата коленичихме и майка ми се помоли: „Скъпи Господи Исусе, Ти знаеш, че последният път синът ми не е бил послушен. Моля Те да ми дадеш силата да го възпитам в правия път, в Твоя път. Моля Те, дай ми си-

лата и мъдростта да не набия сина си нито прекалено силно, нито прекалено меко; само толкова, колкото е достатъчно, за да разбере, че има нужда да се покорява. Амин.”

Със сълзи на очи аз казах: „Амин!”

Вместо молитвата ни да ми помогне да избягам, тя ме накара да кажа „Амин” на собственото си наказание. Така че сега трябваше да си го приема.

Бог ни казва: „Ако слушаш добре гласа на Господа твоя Бог и внимаваш да вършиш всичките Негови заповеди, които днес ти заповядвам, Господ твоят Бог ще те въздигне над всичките народи на света. И всички тези благословения ще дойдат на тебе и ще почиват на тебе, ако слушаш гласа на Господа твоя Бог. Благословен ще бъдеш в града и благословен ще бъдеш на полето... Но ако не слушаш гласа на Господа твоя Бог и не внимаваш да вършиш всичките Му заповеди и повеленията Му, които днес ти заповядвам, то всички тия проклетии ще дойдат на тебе и ще почиват на тебе. Проклет ще бъдеш в града и проклет ще бъдеш на полето” (Второзаконие 28:1–3, 15, 16).

Послушанието към Бога и непослушанието към Бога отразяват съответно вида на стила на живот, който сме избрали. Ако сме посветили искрено живота си на Бога, то ние ще Му се покоряваме; ще Му се доверяваме и ще оставим на Него всичките последици.

Във време на непослушание ние се облягаме на собствените си желания, които ни задават посоката. Олюляваме се напред-назад между това,

което ни се иска да направим, и това, което знаем, че е право да направим.

„Христос дойде на този свят, за да им даде жив пример за това какво трябва да бъдат всички те, а родителите, които твърдят, че вярват в истината за това време, трябва да научат децата си да обичат Бог и да се покоряват на закона Му. Това е най-голямата и най-важна работа, която бащи и майки могат да направят... Божият замисъл е дори децата и младежите да имат интелигентно разбиране за това какво изисква Бог, за да различават между правда и грях, между послушание и непослушание.”¹

Това, което можем да очакваме

Бог никога не е възнамерявал за нас да се измъчваме от опитността да вземаме решения всеки ден. Понякога, когато се молим, веднага проумяваме Божията воля. Друг път трябва да чакаме с доверие да ни покаже каква стъпка да направим напред и как да я направим. Друг път също Той отделя много време, за да ни подготви да прекратим през отворена врата. Но когато дойде възможността, Бог не иска да се колебаем с чувства на притеснение и съмнение. „Който се съмнява, прилича на морските вълни, които се тласкат и блъскат от ветровете. Такъв човек да не мисли, че ще получи нещо от Господа” (Яков 1:6, 7).

Съществуват също и ситуации, които са резултат от едно свободно отношение към чистотата и святостта. Не мога да изброя всички пъти, когато съм поставял въпроса на да-

дена личност защо той или тя е позволил на греха да завладее толкова силно живота му/й.

Един изповядва, че е практикувал определен вид грях през целия си живот, без да е осъзнавал влиянието му върху себе си, докато осъзнал, че не притежава тази радост и мир, които вярва, че един християнин би трябвало да има. Имал е моменти на щастие, но не и такова, което е трайно. Забелязвал, че всеки път, когато се опитва да се помоли, умът му се изпълвал с образи, които са греховни и нередни. Врагът знае кога сме отказали да бъдем послушни на Бога. Подобно на един добре обучен войн, той се вмъква, за да атакува, но често пъти подходът му не предполага фронтална атака. Той е неуловим и прикрит подобно на мина, заложена точно под повърхността.

Има ли проблем, ако не сме послушни само този път?

Грешката, която правим, е, че предполагахме, че можем да пренебрегнем Божиите заповеди да Му се покорим, без да претърпим вреда. Изводът е, че не съществува момент, когато не е голям проблем да не се покорим на Бога. Ние трябва да Му се покоряваме, независимо какво мислим и как се чувстваме. Това е въпрос на избор, но също така и въпрос, който много християни все още не разбират и не вземат под внимание. За съжаление твърде често хората оценяват обстоятелствата, в които се намират, според това, което те възприемат като полза за себе си: „По какъв начин това ще ми помогне да имам напредък?” или „Тази стъпка ще ми донесе ли полза в бъдеще?” Казваме, че вярваме, че Бог е всемъдър и знае кое е за наше най-голямо добро, но често в крайна сметка се оказва, че търсим съвет от хората около нас, а не от Единствения,

Който знае всичко, което имаме нужда да знаем.

За нас е потребно да се съобразим само с един въпрос: „Дали това е Божията воля за моя живот?”

Непослушанието не винаги е опаковано като нещо опасно и греховно наглед. Въпреки това е грешно да не се покорим на Бог, понеже това наранява сърцето на Един, Който обича всеки един от нас и има план за живота ни. То уврежда връзката и приятелството ни с Него и води до чувства на вина и срам.

Непослушанието не е само да избереш да направиш нещо нередно; то е също пропускат да извършиш правилното. Ние не се покоряваме на Бога, когато откажем да извършим това, за което Той ни е надарил, обучил и призовал да извършим. Отказът ни да бъдем отворени за Неговия план може да донесе мъка и съжаление. Оставени сами на себе си, ние нямаме достатъчно прозрение за бъдещето. Всичко, което можем да направим, е да вземаме решение на база какво може или не може да се случи. В крайна сметка, само една Личност има абсолютното знание и това е Господ. А Той е обещал да осигури ръководството, от което се нуждаем. „Уповай на Господа от все сърце и не се облягай на своя си разум. Във всичките си пътища признавай Него и Той ще изправи пътеките ти. Не бъди мъдър в своите очи; бой се от Господа и се отвръщай от зло. Това ще бъде изцеление за тялото ти и влага за костите ти” (Притчи 3:5–8).

Да се научим да се покоряваме от сърце

Ние може да се притесняваме, да се нервирате и ядосваме за проблем, който Бог вече е разрешил по начин, който не ни харесва. Но ако Му се доверим, ще Му се покоряваме всеки път и при всякакви обстоятелства. Да сме послушни, не означава, че

никога няма да ни се наложи да се изправим пред трудни решения. Това означава, че когато това наистина ни се наложи, ще решим, че Той е минал по пътя пред нас; и понеже сме Му посветили живота си, пътят, по който пътуваме, ще бъде прав, сигурен и преодолим. Пророк Исаия ни уверява: „Господ ще те води постоянно, ще насища душата ти в бездъждие и ще дава сила на костите ти; и ти ще бъдеш като напоявана градина и като воден извор, чиито води не пресъхват” (Исаия 58:11).

Ние всички се учим да се покоряваме. Ние не се раждаме с желание да се покоряваме на Бог или на който и да е авторитет. Това е един процес на учене. Когато сте се родили, сте станали на някаква възраст, на която започвате да експериментирате докде можете да си позволите да не се покорявате, преди татко или мама да ви накажат. Първоначално може и да сте слушали, когато родителите са казвали „не” и сте представали да правите това. Но бързо е настанал моментът—вероятно даже преди първия ви рожден ден—когато сте решили, че да не се вслушате в думата не е нещо кой-знае-какво.

Но вашето пренебрежение към думата „не” на родителите ви е започнало да става нещо по-особено, когато сте продължили да не зачитате предупреждението и сте получили порицание.

Аз не мога да си спомня кога започнах да изпитвам силата и сигурността на авторитета на моите родители. Но си спомням, че го правех много пъти, след като станах достатъчно голям, че да си спомням собственото поведение.

Ако не обичаме авторитета, ще се бунтуваме срещу него. Често пъти децата израстват, естествено бунтувайки се,

тъй като родителите им не ги учат как да се покоряват. Ако в живота ни има дух на покорство, който да ни управлява, то ние ще избираме доброволно и с любов да бъдем покорни. Съществуват определени правила, на които трябва да се подчиняваме.

„Няма ли да учим децата си за това, че доброволното послушание на Божията воля доказва дали хората, претендиращи, че са християни, са наистина християни? Господ има предвид точно това, което казва. Христос умря, за да може престъпникът на Божия закон да бъде доведен обратно в състояние на вяност, в състояние да пази Божиите заповеди, а Божият закон е зеницата на окото Му, и така да живее. Не е възможно за Бог да вземе бунтовници в царството Си; ето защо е специално изискването за послушание на Неговите наредби. Родителите следва да учат прилежно децата си какво „казва Господ“²

От време на време намирам за необходимо да оценя

какво собственото ми поведение говори за мен. Като какъв бихте категоризирали живота си? Обещал ли съм се да се покорявам на Господа, след като е очевидно, че послушанието на Него е най-доброто за мен? Мисля ли си вътрешно: „Това чувство ме обзема всеки път, когато някой ми казва какво да правя. Залива ме една вълна и усещам как това чувство се надига в мен дотолкова, че ми идва да кажа: „Знам много добре какво правя и знам кое е най-добре“?“

Или съм съгласен и готов да правя всичко, каквото Бог поиска от мен, защото Той го е поискал от мен, дори когато разумът ми не може да си го обясни? Съгласен и готов ли съм да се доверя на Бог да постъпвам правилно през цялото време, вместо само тогава, когато това ми е удобно и ме устройва?

Някои от вас като читатели може и да си помислят: „Нямаш представа какво ще трябва да понеса, ако се покоря!“ Някой, който чете

това, може и да си помисли: „Майка ми и баща ми бяха толкова взискателни, че на мен просто ми идва кажа „не“ на авторитета, независимо какво се предполага.“ Това са резки изказвания, но аз съм чувал подобни веднъж-два пъти.

Истината е: ако не достигнете до заключението за вярата и послушанието—необходимите са и двете—то животът ви ще се отличава с поражение, неуспех, разочарование, страдание и поредица от неправилни решения. Трябва да повярвате в Този, Когато Бог изпрати за вас.

Колко внушителен начин да изживеете остатъка от дните си—под сянката на непрестанната грижа на нашия небесен Отец, в светлината на Неговата истина и вечна слава!

Библиография

- 1 Детско водителство, стр. 81.
- 2 Ръкописи, том 1, стр. 112.

Прозрения в еврейската икономика

В нашето последно издание на Вестител на реформацията разгледахме пророчествата, дадени на патриарха Авраам, водещи до освобождението на Пасхата, символичната жертва на Исус Христос. Видяхме също по какъв начин се е посочвало времето на разпятието—дори часът, когато това се е случило—в сянквия образ на жертвената система.

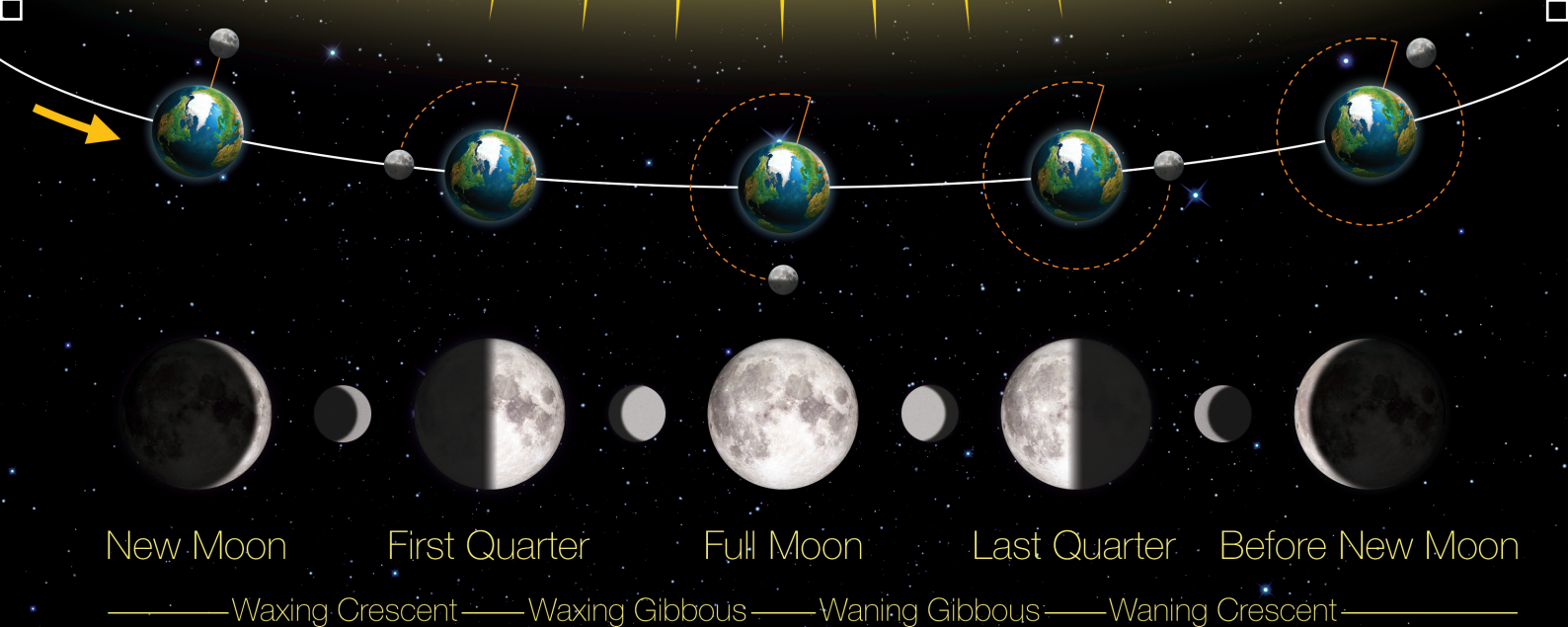
Празници, свързани с жетвата

Пасхата не беше единственият празник в месец Авив. С нея беше свързан и празникът на безквасните хлябове, както и две специални церемониални съботи. „И на петнадесетия ден от същия месец е Господният празник на безквасните; седем дена да ядете безквасни хлябове. На първия ден да имате свято събрание и никаква слугинска работа да не вършите. И седем дена да принасяте по една жертва чрез огън Господу; на седмия ден е свято събрание: и никаква слугинска работа да не вършите” (Левит 23:6–8). Първата церемониална събота се провеждаше на 15тия ден, а другата – на 21-вия ден от

месеца.

Като част от празнуването те трябваше да помахат ечемичен сноп на 16тия ден, деня след първата церемониална събота. Това се наричаше празника на първите плодове. „Говори на израилтяните, като им кажеш: Когато влезете в земята, която Аз ви давам, и пожънете жетвата ѝ, тогава да донесете на свещеника един сноп от първите плодове на жетвата си; и той да подвижи снопа пред Господа, за да ви бъде приет; на другия ден след съботата да го подвижи свещеникът” (стихове 10, 11).

Разбираме, че снопът е ечемичен, понеже това е най-ранно зреещото зърно в Палестина. Първите плодове от пшеницата се представяха

ue	Wed	Thu	Fri	Sab
	1	2	3	4
	8	9	10	11
4	15	16	17	18
21	22	23	24	25
28	29	30	31	

седем седмици по-късно. „И да спазваш празника на седмиците, т.е. на първите плодове на жетвата на житото и празника на беритбата в края на годината” (Изход 34:22).

Когато в Египет беше отпразнувана първата Пасха, именно ечемикът беше вече узрял. „Ленът и ечемикът бяха изпобити, защото ечемикът беше на класове, и ленът връзваше семе” (Изход 9:31).¹ Ето защо Пасхата трябваше да бъде, след като ечемикът започваше да зрее.

„Пасхата беше последвана от седемдневния празник на безквасните хлябове. Първият и седмият ден бяха дни на свято събрание, когато не трябваше да се извършва ни-

каква слугинска работа. На втория ден от празника пред Бога се представяха първите плодове от жетвата през годината. Ечемикът беше най-ранното зърно в Палестина и при откриване на празника той започваше да зрее. Сноп от тази култура се помахваше от свещеника пред Божия олтар като признание, че всичко е Негово. Жетвата не можеше да се прибере, докато не се изпълнеше тази церемония.”²

Първият годишен празник се свързваше с жетвата на ечемика, а вторият се свързваше с жетвата на пшеницата. Последният празник в годината се свързваше с окончателното прибиране на всички реколти. Това бяха трите годишни празника. „Три пъти в годината всичките твои мъжки да се явяват пред Господа” (Изход 23:17).

Управлявани от лунния цикъл

Цикличността на тези годишни празници се управляваше от земеделския цикъл, а земеделският цикъл се управляваше от лунния цикъл. „Еврейският календар е луносоларен — т.е., управляван от положението както на луната, така и на слънцето. Обикновено той се състои от 12 редуващи се лунни месеца от по 29 и 30 дни всеки (с изключение на Хешван и

Кислев, които имат понякога или 29 дни, или 30 дни), което прави общо 353, 354 или 355 дни в годината. Средната лунна година (354 дни) се наглася спрямо слънчевата (365 $\frac{1}{4}$ дни) чрез периодичното въвеждане на високосни години, за да се осигури, че основните празници се падат в точното време на своя сезон.”³

Тези изчисления се основаваха на реалните изгледи на луната.

„Обикновено се изискваше свидетелството на двама наблюдатели на новолунието, за да се заяви встъпването в нов месец... След закриването на Синедриона календарните въпроси се решаваха от палестинския патриархат (официалните глави на еврейската общност при римското владичество). Преследването на евреите при управлението на Констанций II (управлявал 337–361), както и напредъкът в астрономическата наука довели до постепенното изместване на наблюденията по изчисление.”⁴ До 359 сл.Хр. те въвеждат фиксирани и постоянен календар. Хората, които се опитвали да спазят календарния месец, за да нагласят празниците, използвали две неща, зада определят месечния цикъл. „Караите, които били секта, основана в 8то столетие, с

няколко изключения отказали да признаят стандартния фиксиран календар и въвели обратно съблюдаването на Новолунието. Високосните години се въвеждали, като се наблюдавало зреенето на ечемичната реколта в Палестина. В последствие караите празнували често пъти празниците на дати, различни от тези, фиксирани от равините.”⁵

И днес някои земеделци използват наблюдаването на луната. (Като дете си спомням как баща ми изучаваше циклите на луната, за да разбере кога да засее различните реколти. Той беше земеделец от „старата школа“, като използваше различните фази на луната за напътствие. В резултат на това фермата ни произвеждаше наистина богати реколти и стана известна в Сакраменто, Калифорния, като се прочу с качествената си продукция. Статии във вестниците показваха изобилната жетва!)

Колкото и да са съществени тези празници, те се ограничиха само до Палестина; те се оказаха непрактични в други части по света поради простата причина, че празникът не можеше да се проведе без нормалния цикъл на засяване и жънене. Например Празникът на първите плодове е неприложим за пустинята, защото те нямат първи плодове, които да помажат пред Господа. „Говори на израилтяните, като им кажеш: Когато влезете в земята, която Аз ви давам, и пожънете жетвата ѝ, тогава да донесете на свещеника един сноп от първите плодове на жетвата си” (Левит 23:10). Това бе предназначено единствено за селскостопанска икономика, а не за пребиваване в пустинята.

Когато Бог даде церемониалната система на празниците при Синай, за тях се предполагаше, че много скоро ще

бъдат в ханаанската земя. Като приближиха края на 2рия месец във втората година, те вече тръгваха от Синай на път към обещаната земя. Поради бунта им, свързан с Корей и неговите другари малко по-късно, беше временно преустановен ритуалът на обрязването⁷, а Пасхата беше преустановена, за да бъде възстановена едва след 40 години странстване, когато щеше да има нещо за ядене от реколтата на местните поля и когато беше възобновено и обрязването. „Исус си направи кремъчни ножове и обряза израилтяните на мястото Хълм на кракожи-ята. А ето причината, поради която Исус извърши обрязването: всички мъжки, които излязоха от Египет, всички военни мъже измряха в пустинята по пътя, след като бяха излезли от Египет. И всички люде, които излязоха, бяха обрязани, а всичките люде, които се родиха в пустинята по пътя, след като бяха излезли от Египет, не бяха обрязани. Защото израилтяните ходиха четиридесет години из пустинята, докато се изстребиха всички люде, излезли от Египет военни мъже, които не послушаха Господния глас, на които Господ се кле, че не ще ги остави да видят земята, за която Господ се беше клел на бащите ни, че ще ни я даде, земя, където текат мляко и мед. А вместо тях Той издигна синовете им, които Исус обряза; защото бяха необрязани, понеже не ги бяха обрязали по пътя” (Исус Навин 5:3–7).

Откакто се възстанови обрязването и от местните реколти имаше в наличност продукти, те можеха да спазват Пасхата ведно със свързаните с нея празници. „А израилтяните разположиха стан в Галгал и направиха пасхата на четиринадесетия ден от месеца, привечер, на

ерихонските полета. И на сутринта на пасхата, на същия ден, ядоха безквасни хлябове от житото на земята и изпечено [жито]” (Исус Навин 5:10, 11).

От това става ясно, че те не са могли да проведат Празника на първите плодове с ечемик или пшеница, нито Празника на събиране на реколтата, докато не е имало нещо за жънене. Очевидно е също, че Бог планира годишните събрания във време, когато бяха най-слабо натоварени с труд. Те не трябваше да пречат на сеитбата и жътвата, за голяма разлика от съботата от седмия ден. „Шест дена да работиш, а в седмия ден да си почиваш: даже и във време на сеитба и жътва да си почиваш” (Изход 34:21). Седмият ден беше толкова свят, че нямаше значение, дали бяха много натоварени с работа, или не. От друга страна, годишните празници не се натрапваха на израелския народ, а по-скоро се адаптираха спрямо земеделския им стил на живот. Ето защо годишните празници не се основаваха на граждански календар; те се основаваха на един лунен календар, конкретно предназначен за земеделската общност.

Вариации в лунните цикли

Известно ни е, че Пасхата се пада понякога месец март или април по григорианския календар. „Първият от тези празници, Пасхата, празникът на безквасните хлябове, се празнуваше месец Авив, първия месец от еврейската година, съответстващ на края на март и началото на април. Зимният студ си е отишъл, късният дъжд е приключил и цялата природа се радва на свежестта и красотата на пролетта. Хълмове и долини бяха позеленели, полята грееха с разцъфнали

диви цветя. Луната, която в този момент наближаваше пълнолуние, правеше вечерите особено приятни.”⁸

По това време съществена част от церемонията беше поклащането на сноп от първите плодове от узрялата ечемична реколта на 16тия ден от Авив. Въпреки това, ако се е случило да живееш в Украйна, не би било възможно да се представи такъв принос пред Господа, тъй като същият лунен цикъл имал различно значение за хората, живеещи на различна географска ширина. Зимният ечемик се жъне в Украйна едва юни, а в Обединеното Кралство е готов за жътва едва юли. При това дори не споменаваме факта, че сега в Австралия има вярващи, където жътвата на зимния ечемик става едва ноември или декември в Ню Саут Уелс. За тях би било абсолютно невъзможно да поклатят този ечемик месец март или април. Те дори не го засяват до май или юни.

Цялата еврейска система се основаваше до голяма степен на земеделието. Поради тази причина наследяването на земята беше от толкова значение и опазването на тази земя в семейството беше преди всичко. „И да осветите петдесетата година и да прогласите освобождение по цялата земя на всичките ѝ жители; това ще ви бъде юбилей, когато ще се върнете всеки в притежанието си, и ще се върнете, всеки при семейството” (Левит 25:10).

Всичко това показва, че Бог никога не е възнамерявал локализираният лунен календар, управлявал годишните празнични дни в Палестина, да се използва по целия свят, тъй като датите на жътвите варират в зависимост от местонахождението и дори се случват по напълно различно време на годината в зависимост от

това в кое полукълбо попадат.

В Ерусалим

Тъй като годишните празници се основаваха на местонахождението, Пасхата и другите празници не трябваше да се пазят от местното събрание, където и да живеела хората, а по-скоро трябваше да се съблюдават пред Господа. „Три пъти в годината всичките твои мъжки да се явяват пред Господа.” Където и да се намираше светилището, то беше определеното място, където всички верни трябваше да се явяват пред Бога. „Имаше три годишни събрания на целия Израил, на които те трябваше да се поклонят в светилището. Изход 23:14–16. За известно време Сило беше мястото за тези събирания; но след това Ерусалим стана центъра за поклонението на народа и тук племената се събираха за тържествените празници.”⁹ Считаше се за измяна да се провеждат на друго място.

Това беше централно местонахождение за всички тях в Израил.¹⁰ Най-отдалеченото място, до където можеше да отиде един евреин, беше Европа—и все пак можеше да пристигнат навреме за тези свети дни. Понякога някои трябваше да прекарат повече от месец в пътуване и посещение на тези годишни празници в Ерусалим.¹¹ Причината, поради която празникът трябваше да се празнува там, беше, не само че хората се нуждаеха от храмовата служба—земеделският елемент беше също много съществен за тях. Те не можеше да приключат жетвата, докато снопът за поклащане не беше представен пред Господа. В края на годината те трябваше да представят своите дарове от приключената жетва. Също и празникът на седмиците се обуславяше от времето на жетвата.

“От другия ден след съботата, в която принесохте снопа на движимия принос, да си изброите седем цели седмици; до следващия ден подир седмата събота да изброите петдесет дена, и тогава да принесете новохлебен принос Господу. Да донесете от жилищата си за движим принос два хляба, които да бъдат две десети от ефа чисто брашно, изпечени с квас, като първи плодове Господу. [Това също се подвижваше пред Господа.] „И свещеникът да ги подвижи заедно с хляба на първите плодове и заедно с двете агнета за движим принос пред Господа; те да бъдат свети Господу за свещеника.” (Левит 23:15–17, 20). Тази церемония се основаваше на жътвата на пшеницата. „И да пазиш празника на седмиците, т.е. на първите плодове на жетвата на житото, и празника на беритбата в края на годината.” (Изход 34:22).

Празникът шатроразпъване също се обуславяше от времето на жетвата, поради което се наричаше също Празника на беритбата. „И празника на жетвата, на първите плодове на труда ти, на това, което си посял в нивата; и празника на беритбата при края на годината, когато прибираш плодовете си от нивата.”

(Изход 23:16). Този празник се празнуваше есен, след като беше приключила жетвата. „А на петнадесетия ден от седмия месец, когато ще сте прибрали произведенията на земята, да празнувате Господния празник седем дена; първият ден да бъде тържествена почивка, и осмият ден тържествена почивка.” (Левит 23:39).

В заключение и обобщение

От тези изявления ясно виждаме, че годишните празници на еврейската на-

ция бяха предназначени за жителите на Палестина (или за тези, които можеха да стигнат в Палестина в разумен срок от време), като тези празници гравитират около календара на тяхната жетва. Тъй като са били толкова тясно свързани с времето на тяхната местна сеитба и жетва и понеже те живеяха в земеделско общество, тези времена бяха идеални за събранията на народа, където да бъдат наставлявани в Божия закон.

Поради тази причина Бог изискваше всички мъжки в цялата еврейска нация да се представят на празниците, на мястото, където беше святилището, първо в Сило, а след това в Ерусалим.

Поради тази причина лунният цикъл не може да се ползва като религиозна база от Божия народ на единно световно ниво. Той се прилагаше изцяло само за Палестина и беше предназначен да се съвмести с местната земеделска икономика на еврейската нация. Днес да се присъства на такова събрание в Палестина от Австралия би било безсмислено, тъй като няма да има нищо общо с цикъла на жетвата на зърното и би било в некоректното време в годината, така че да има каквато и да било полза. Един земеделец не би могъл да отиде там и да помоли за благословение за жътвата, която все още не е засял. Намерението на евангелието за целия свят проличава във великото поръчение: „И каза им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестията по целия свят.“ (Марк 16:15).

Библиография

- 1 „Ленът и ечемикът са били изпобити, защото ечемикът бил узрял, а ленът напълн.“ (Изход 9:31). (Пълна еврейска Библия.)
- 2 Патриарси и пророци, стр.

539.

3 „Цикълът на религиозната година,” Енциклопедия Британика: Макропедия, 15то издание (1986), т 22, стр. 446.

4 пак там

5 пак там

6 „Във втората година, на двадесетия ден от втория месец, облакът се издигна от скинията за плочите на свидетелството. И израилтяните се дигнаха от Синайската пустиня според реда на пътуването си; и облакът застана във Фаранската пустиня.“ (Числа 10:11, 12).

7 „Временното преустановяване на ритуала на обрязването от времето на бунта на Корей е било постоянно свидетелство на израилтяните за това, че техният завет с Бога, на който обрязването бе символ, е бил нарушен. Временното прекъсване на Пасхата, честването на която напомняше за освобождаването им от Египет, беше доказателство, че Бог не благоволи в тяхното желание да се върнат в земята на робството. Сега обаче годините на отхвърлянето се бяха свършили. Още веднъж Бог призна Израел за Свой народ, така че белегът на завета бе възстановен. Ритуалът на обрязването се извърши за всички хора, които бяха родени в пустинята. И Господ заяви на Исус Навин: Днес Аз оттеглих упрека на Египет от вас; и като позоваване към това мястото, където лагеруваха, бе наречено Гилгал, т.е. отстраняване“—Патриарси и пророци, стр. 485, 486.

8 пак там., стр. 537.

9 Седмично издание на Агримаркет, 15 юни, 2011; www.apk-inform.com/en/news/1005489.

10 „Обикновено зимната реколта се жъне юли, а пролетните сеитби следват един месец по-късно.“ UK Agriculture. www.ukagriculture.com/crops/barley_uk.cfm.

11 Патриарси и пророци, стр. 537.

МОНЕТАТА НА ЦАРСТВОТО

Компиляция от Библията и Духа на пророчеството с коментар на Б. Монтроуз

В исторически план, най-стойностните монети в света често били златни. Докато днес има и други скъпоценни метали, които са технически по-използваеми и скъпи по тегло, обаянието на златото все още съществува — дотолкова, че съвременните циници бързат да отбележат саркастично: „Който има златото, той царува“, имайки предвид, че притежанието и положението са най-желателните цели в този живот. Във време, когато истинските приятели се броят на пръсти и парите може да не се изкарват лесно, дори изповядващите се за вярващи може да се изкушат да възприемат такъв менталитет. Но Исус има един далеч по-възнаграждаващ план със Своето „златно правило“ — истинското златно правило —

духа на служене, постановен от Монарха на вселената.

Господ разяснява: „Вие знаете, че управителите на народите господаруват над тях, и големците им властвуват над тях. Но между вас не ще бъде така; но който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга; също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи, и да даде живота Си откуп за мнозина.“ (Матей 20:25–28).

Да избегнем обществото на съперничеството

Наблюдавали ли сте някога как две кучета се срещат за първи път? Те изпълняват интересен ритуал. Първото нещо, което правят, е да се подушат целите. Това им подава незабавна ин-

формация за пола и възрастта на другия. Тогава всяко куче взема бързо решение дали е вероятно другият да е доброжелателен, за да му окаже толерантно търпение (например, ако това е безобидно малко кученце) — или съперник, който би се оказал потенциална заплаха (като например куче от същия пол и приблизително същата възраст). Тогава кучето бързо ще изследва нагласата на другия, за да види дали другият ще „си обърне бузата“ и ще позволи този семпъл жест на любезност. Ако другият откаже да си обърне бузата, много е вероятно да се готви неприятен сблъсък, готов да се развихри само за секунди. Тъжното е, че поради проблема с греха на нашата паднала планета, кучетата са склонни да се държат

много конкурентно.

Какво ще кажем за себе си?

Да предположим, че току-що сте се срещнали с някого за първи път—вероятно в църквата или сред широката общественост. Без значение къде, какво е първото нещо, което ви идва на ум?... Дали е нещо от рода:

„По какъв начин мога да бъда водещата фигура в това взаимоотношение? Как да уважавам този човек с постиженията си?”

Ако е така—и при това сте християнин, вярвате ли, или не, е възможно да се готви сериозен проблем на нагласата—нагласа, която трябва да бъде изправена. Защо?

„Евреите бяха загрижени за това, което следва да получат; товарът на тяхното притеснение беше да си осигурят това, което смятаха, че им се полага като сила, респект и служене.”¹

Това изявление не е генерализиращо за всички евреи като цяло—по-скоро се отнася конкретно за типичните евреи по времето на Христос—най-религиозните хора на света, на които Бог беше тържествено поверил Своите слова.

Изявлението продължава: „Но Христос учи, че притеснението не трябва да бъде: Колко трябва да получим? Но: Колко можем да дадем?”²

И така, тук виждаме един голям контраст. Исус казва, че не трябва да сме като тези евреи. Следователно, всичко, за което може да сме склонни да се надяваме от взаимодействието си с някого—било то финансов интерес, признание или друга полза—не трябва да бъде целта на взаимоотношението ни с тази личност. Взаимоотношението ни би трябвало да бъде фокусирано върху това по какъв начин

ние бихме могли да му/й бъдем от полза.

„Във взаимодействието си с другите се поставяйте на тяхното място. Влизайте в чувствата им, в трудностите им, в разочарованията им, в радостите и скърбите им. Идентифицирайте се с тях и тогава им направете така, както бихте желали да ви направят те, ако си бяхте разменили местата. Това е истинското правило за честност. Това е една друга формулировка на закона: „Да обичаш ближния си както себе си” (Матей 22:39). Това е същността на ученията на пророците. Това е принципът на небето и ще бъде развит в характера на всички, които са направени пригодни за святото обкръжение.”³

И така, ако ни липсва този небесен принцип, за който ни се казва, че ще бъде (т.е., трябва да бъде—а не по избор може да бъде) развит в хората, приготвящи се за небето, то няма да бъдем сред това свято обкръжение.

Контрастът, изпратен от небето

За щастие ни е осигурен примерът на живота на Исус. Какво виждаме в Него?

„О, какви лъчи на меко-та и красота се излъчваха в ежедневието на нашия Спасител! Каква сладост изтичаше от самото Му присъствие! Същият дух ще се разкрива в Неговите деца. Хората, в които живее Христос, ще бъдат обкръжени с божествена атмосфера. Белите им дрехи на чистота ще ухаят на парфюма от Господната градина. Лицата им ще отразяват светлина от Неговата, осветлявайки пътя пред препъващите се, уморени нозе.

„Никой, който има истинския идеал за това какво съставлява един съвършен характер, няма да пропусне да изяви съчувствието и неж-

ността на Христос. Влиянието на благодатта трябва да смекчи сърцето, да рафинира и пречисти чувствата.”⁴

Това е първият аспект на златното правило, на което учеше Христос. Но има и още. Пасажът продължава—

„Но златното правило има и по-дълбоко значение. Всеки, който е направен настойник на многообразната Божия благодат, е призван да споделя с душите в невежество и мрак, точно така, както ако беше на тяхно място, би искал те да споделят с него. Апостол Павел каза: „Аз съм длъжник на гърци и на варвари; на учени и на неучени” (Римляни 1:14). Със всичко, което сте познали за Божията любов, с всичко, което сте получили от богатите дарове на Неговата благодат в повече от невежите и деградиралите, вие се задължавате към тази душа да споделите тези дарове с нея...

„Златното правило учи по подразбиране същата истина, която беше преподадена в проповедта на планината, а именно, че „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери” (Матей 7:2). Това, което правим на другите, било то добро или лошо, със сигурност ще се отрази върху нас самите, било като благословение, или като проклятие. Ще получим обратно всичко, което даваме. Земните благословения, които споделяме с други, може да ни бъдат отплатени и често пъти ни биват отплатени в натура. Това, което даваме, често пъти ни се връща в четирикратна мярка във време на нужда, заплатено с монетата на царството. Но освен това, всички дарове ни биват разплатени още на тази земя във вид на по-пълно изливане на Неговата любов в душата ни, която е сбор на цялата слава и съкровище на небето. Злото също ни се връща. Всеки, който се е

почувствал свободен да осъди или обезсърчи, ще бъде доведен на свой ред в положението, което е причинил на другите; ще почувства какво са изстрадали те поради липсата на съчувствие и нежност.”⁵

Готови ли сте да инвестирате в монетата на царството?

По думите на вдъхновения цитат по-горе, „монетата на царството” често плаща дивиденди с лихва 400%, платими именно във време, когато се изправяме пред най-голямо затруднение! Тази валута е по-скоро като „злато, пречистено в огън”, което ние като християни в периода на Лаодикия трябва да закупим (Откровение 3:17, 18).

„Златото, пречистено в огън, е вярата, която действа от любов. Само това може да ни приведе в хармония с Бога. Ние може и да сме дейни, може да вършим много работа; но без любов, такава любов, каквато обитаваше в сърцето на Христос, не е възможно никога да бъдем причислени към небесното семейство.”⁶

„Не всички могат да направят големи приноси, не всички могат да извършат велики, великолепни дела; но всички могат да практикуват себеприличане, всички могат да разкрият отсъствието на себелюбие, както беше при Спасителя.”⁷

По какъв начин тази монета включва и буквалните финанси?

В неустойчиви икономически времена мнозина настояват да се инвестира в злато и сребро. Но скоро ще дойде време, когато мнозина „ще хвърлят среброто си по улиците и златото им ще им бъде като нечисто нещо; Среброто и златото им не ще могат да ги избавят В деня на гнева Господен; Те няма да наситят

душите си, нито да напълнят червата си; Защото о тях се спънаха и паднаха в беззаконието си” (Езекиил 7:19).

И така, често се задава въпросът— Коя е най-сигурната финансова инвестиция днес? Ако наистина живеем съобразно златното правило по начина, както го представя Христос, ще имаме напълно различен фокус отколкото изповядващите се за религиозни по времето на Христос: „Желаете ли да направите сигурен имота си? Положете го в ръката, която носи белезите на разпятието. Ако задържите притежанията за себе си, те ще бъдат за вечната ви загуба.”⁸

„Времето е кратко; скоро натрупаното богатство ще е без всякаква стойност. Когато излезе указът, постановяващ, че никой, който няма белега на звяра, не може да продава или да купува, много средства ще се окажат безполезни. Бог ни призовава да направим всичко по силите си сега, за да предадем предупреждението на света.

„Желанието ни е за братята да се събудят за служба на своя Господар в тази мисионерска работа. Нека не привързват сърцата си към това, което притежават, здраво хванали се за тях; но да инвестират средствата си и да използват влиянието си така, че да съдействат на Божието дело, като по този начин направят съкровището им да ги изпревари на небето. Любовта към света е голямо препятствие в живота на християнина. Тя засилва влиянието си върху сърцето почти незабележимо и помрачава стойността на небето и добродетелната сила на умилюванието в ума. Тя измества любовта към Бог и Неговата истина, като се превръща в корен на всяко зло...”

„[Мнозина] са подхранвали любовта към парите, докато е станала всепоглъщаща страст и небето не им изглежда тол-

кова ценно, колкото сегашното им земно съкровище. Как биха могли да пазят Божиите заповеди така, както Бог изисква това от тях, и все пак да влагат две трети от привързаността на чувствата си към света? Такъв живот безчести нашата свята вяра...

„Не беше приятно за Христос да изостави чистотата и блаженството на небето, както и обществото на светите ангели, за да дойде на един свят, целия повяхнал и обезобразен от проклятието на греха, и да умре, за да спаси падналият човек от последиците на собствената му неправда. Дали сме съгласни и готови да подражаваме на живота и характера на Христос? Дали сме съгласни и готови да страдаме, ако се наложи, заради Него, да се простим с някое от удобствата на живота, за да спасим нашите загиващи себеподобни от вечна смърт? Ако е така, би трябвало да сме съгласни и готови да дадем много от изобилието си за тази цел.

„Каква ужасна грешка направи младият управник, когато се отвърна от изискванията на Христос и реши да рискува да понесе последиците от избора да бъде ръководен от един сребролюбив дух. Той избра да посвети живота си на това да спечели временно богатство и власт, вместо да последва Христос и да се откаже от земните си притежания. Исус съжаляваше младежа; той виждаше в него скъпоценен материал за проповедник на правдата, ако се беше съгласил да превъзмогне егоистичната си жажда за печалба... [Матей 19:21 цитирано.]

„Исус искаше от него единствено да ходи там, където Той щеше да го води. Тръненият път на задължението става по-лесен, когато вървим по Неговите божествени стъпки пред нас, оставяйки тръните под краката си. Ако

този талантлив и благороден управник се беше покорил на Христовите изисквания, Исус щеше да го приеме така, както прие бедните рибари, на които нареди да вървят след Него. Способността на младежа да придобива имоти не беше непременно срещу него, нито беше оцетил някого в придобиването на богатствата си. Именно тази способност, ако беше употребена в служба на Бога, търсейки да спасява души от погибелта, щеше да е приемлива за божествения Господар и Той щеше да го направи прилежен и успешен работник за Христос. Но той отказа възвишената привилегия да сътрудничи на Христос в спасението на души; той се отвърна от славното съкровище, което му беше обещано в Божието царство, и се прилепи към мимолетните съкровища на земята.

„Опасяваме се, че точно такъв е случаят с мнозина, които изповядват, че пазят Божиите заповеди. Любовта към печалбата е превзела душите им и те отказват да отговорят на изискванията на Бог за това да вложат богатството си за разпространяване на истината на всички езици и народи. Исус докосна уязвимото място в сърцето на младия управник, което, ако не се изцели, щеше да унищожи душата му. Той му показва, че не пази Божиите заповеди, тъй като не обичаше Бог повече от всичко друго, нито ближния си както себе си. Исус предложи да го направи Свой спътник и работник за довеждане на души в небесното царство. Младецът имаше богатство, образование, положение и влияние, поради което беше квалифициран да работи интелигентно и успешно за Господаря. Но любовта му към света му попречи да приеме поканата на Христос.

„Скромните рибари приеха призива на Исус и изоставиха всичко, за да Го последват. На

някои им се струва, че от рибарите се е изисквало малко себеотричане, за да направят това, тъй като бизнесът им не е бил нито издигнат, нито доходоносен; но не трябва да се забравя, че тези мъже притежаваха лодки и мрежи и си изкарваха добра прехрана със занаятието си. Също и животът им по вода си имаше своите привлекателни страни, така че за тях беше голяма жертва да изоставят заниманието си, в което бяха прекарвали целия си живот до този момент.

„Младият управник представява една голяма класа хора, които биха били отлични християни, ако не се налагаше да вдигат кръст, ако нямаше унизителен товар, който да носят, нито се налагаше да се отричат от земни предимства, нито да правят жертва с имота или чувствата си. Христос им е поверил капитал от таланти и средства, така че очаква съответна възвращаемост. Това, което притежаваме, не е наша собственост, но трябва да се употреби в служба на Този, от Когото сме получили всичко, което имаме...

„Изкупвайте времето, докато сте помилвани да работите. Нито едно от добрите ви дела не може да ви спаси; въпреки това не е възможно да бъдете спасени без добри дела. Всяка жертва, направена за Христос, ще ви бъде за вечна печалба”⁹

Мъдри инвестиции на мисъл и енергия

„Намираме се на самия праг на времето на скръбта и пред нас предстоят смущения, за които едва ли сме и сънували. Една сила отдолу ръководи военни мъже да воюват против небето. Човешки същества съзаклятничат със сатанински посредници, за да направят невалиден Божия закон. Обитателите на света бързо се превръщат в обитателите на света в Ноевите

дни, които бяха пометени от потопа, също като обитателите на Содом, които бяха погълнати от огън от небето. Силите на Сатана работят, за да държат умовете отклонени от вечните реалности.

Врагът е подредил нещата така, че да обслужват собствените му цели. Светски бизнес, спорт, мода—тези неща ангажират умовете на мъже и жени. Развлечения и безполезни четива опорочават преценката. Едно голямо шествие върви по широкия път, който води до вечна загуба. Светът, изпълнен с насилие, бунт и опиянение, преобразява църквата. За Божия закон, божествения стандарт за правда, се заявява, че е невалиден.

„По това време—време на непреодолима неправда—един нов живот, който произлиза от Източника на всеки живот, трябва да завладее хората, които имат Божиата любов в сърцата си, и те ще излязат да прогласят със сила вестта за един разпнат и възкръснал Спасител. Те трябва да положат сериозни, неуморни усилия за спасение на души. Техният пример трябва да е такъв, че да има убедително влияние за добро върху хората около тях. Те трябва да сметат всичко за загуба заради превъзходството на познанието на Христос Исус нашия Господ.

„Сега трябва да ни завладее една силна сериозност. Дремеците ни енергии трябва да бъдат събудени за неуморно усилие. Посветени работници трябва да излязат на полето, разчиствайки пътя за Царя, и да спечелят победи на нови места. Братко мой, сестро моя, нищо ли не означава за теб това да знаеш, че всеки ден в гроба слизат души, които не са били нито предупредени, нито спасени, без знание за нуждата си от вечен живот и умилолюбивостта, направено за тях от

Спасителя? Нищо ли не означава за теб, че скоро светът ще трябва да се изправи пред Йехова във връзка с Неговия нарушен закон? Небесните ангели се чудят как тези, които са притежавали от толкова дълги години светлината, не са занесли факела на истината по тъмните места на земята... „Говорим за християнски мисии. Гласът ни се чува, но дали чувстваме нежния сър-

дечен копнеж на Христос за души?

„Спасителят беше неуморен работник. Той не измерваше труда Си с часове. Неговото време, сърце, сила бяха отдадени на работа в полза на хората. Цели дни бяха посветени на труд и цели нощи бяха посветени на молитва, за да може да бъде подкрепен да посрещне лукавия враг във всичките му измамливи дела,

както и да бъде укрепен да извърши делото на въздигане и възстановяване на човечеството...

„Господ призовава за неразделено сърце. Всички знаем, че грехът на много изповядващи се за християни е в това, че им липсва смелост и енергия да приведат себе си и хората, свързани с тях, до нивото на стандарта...

„Небесните ангели дълго са чакали човешките посредници—църковните членове—да им сътрудничат във великото дело, което трябва да се извърши. Те ви чакат.”¹⁰

Във връзка с ангелите се казва: „Те никога не прегрешават един спрямо друг. Небесни князе, властелините на това мощно царство се надпреварват само по това да си правят добро, като се стремят към щастието и радостта на другия. Най-големият сред тях е най-малък в самочувствие, а най-малкият е най-голям по благодарност и в богатството на любовта.”¹¹

Няма ли да отразим като ехо тяхната ревност и да инвестираме с цяло сърце в монетата на царството? Не е прекалено късно да започнем!

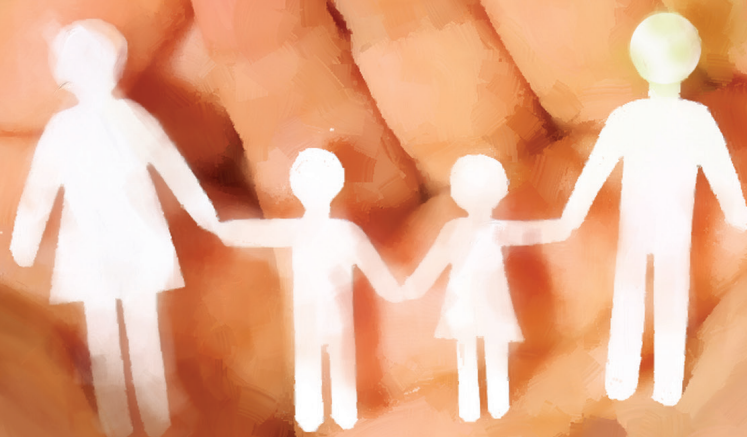
Мнозина „биха били отлични християни, ако не се налагаше да вдигат кръст, ако нямаше унизителен товар, който да носят, нито се налагаше да се отричат от земни предимства, нито да правят жертва с имота или чувствата си.”

Библиография

- 1 Мисли от планината на блаженствата, стр. 134.
- 2 Пак там. [курсивът е добавен]
- 3 Пак там, стр. 134, 135. [курсивът е добавен]
- 4 Пак там, стр. 135.
- 5 Пак там, стр. 135, 136. [курсивът е добавен]
- 6 Притчи Христови, стр. 158. [курсивът е добавен]
- 7 Свидетелства, том 9, стр. 54.
- 8 Пак там, стр. 50, 51.
- 9 Ръвю енд хералд, 21 март, 1878. [курсивът е добавен]
- 10 Свидетелства, том 9, стр. 43–47. [курсивът е добавен]
- 11 Ръкописи, том 9, стр. 104. [курсивът е добавен]

ХРИСТОС Е ВСИЧКО ЗА МОЕТО СЕМЕЙСТВО

Най-съществената част от проповедта на М. Строя на
духовните събрания, проведени на 22та сесия на делегатите
на АСДРД

Като разглеждаме това заглавие—Христос е всичко за моето семейство, можем да очертаем три елемента:

1. Христос
2. Аз
3. Моето семейство

Нека разгледаме връзката между тези три елемента.

В живота винаги търсим някакво преживяване, което да ни направи щастливи—да ни направи да се чувстваме добре и да бъдем доволни. Това не се отнася само за християните, но и за всички хора.

Живеем във време на реклами, които се опитват да ни убедят да закупим нещо, което обещава да ни направи щастливи и да се чувстваме добре. Поради тази причина хората често пъти биват прилъгвани да си купят нещо, от което дори нямат нужда. Мнозина копнеят за щастие, но малцина са тези, които го намират.

Радост чрез Спасителя

Ние не искаме да бъдем щастливи само за един час, един ден, една седмица или един меден месец, а по-скоро да имаме едно трайно щастие за цяла вечност. „Понеже какво ползва човека, ако спечели целия свят, а изгуби собствената си душа?” (Марк 8:36).

И така, следва да размислим какво означава да бъдем щастливи за вечността. Не съществува щастие за вечността без Христос. Мнозина ще пропуснат вечния живот, като се опитват да го спечелят без Него. За да имаме един смислен живот, ние се нуждаем от това Исус да бъде всичко за нас във всяко отношение.

Ако искаме да постигнем нещо в живота, единственият начин е да поддържаме жива връзка с Него. „Пребъдвайте в Мене и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие

не можете, ако не пребъдете в Мене” (Йоан 15:4).

В действителност мнозина от нас имат добри намерения в живота си, в обществото и в семейството. Всички искаме нещата да вървят гладко. Но опитът показва, че волята не е достатъчно способна да постигне това. Освен съгласието на волята, ние се нуждаем и от сила да изпълним това. В Римляни глава 7 апостол Павел описва опитността, която се преживява, когато волята на човека има желанието, но на човека му липсва силата.

Исус ясно заявява: „Без Мене не можете да сторите нищо” в никоя сфера на живота—в професията си, в социалния си живот, в личния си живот и в семейния си живот.

Някои може да са забелязали колко много хора има, които реализират постижения в този свят—например строителите на небостъргачи.

Изглежда, че те успяват да се справят с доволно много неща без прякото участие на Христос. Но нека осъзнаем все пак, че когато Исус казва, „Без Мене не можете да сторите нищо”, Той има предвид нищо, което да трае и във вечността. Ако искаме да вършим смислени неща—неща, които ще траят завинаги—се налага да пребъдваме в Него, както и Той в нас. Тогава не просто ще преминаваме през това преживяване „да се опитам и да се проваля”, но по-скоро такова преживяване ще бъде за нас славна опитност, подобно на опитността, до която достигна апостол Павел, когато осъзна как реално работят нещата, така че успя да засвидетелства: „За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме укрепява” (Филипийци 4:13).

Независимо какво се опитвате да направите, независимо какви са средствата ви, какво можете да си позволите, в края ще достигате до едно и

също заключение: Щастие-то или нещастие-то зависи от отсъствието на Христос в живота ви—понеже “единствено присъствието на Христос може да направи щастливи мъжете и жените.”¹

Радост в семейния кръг

Има голяма вероятност за един щастлив мъж и една щастлива жена, събрани заедно, да формират едно щастливо семейство, понеже те имат този общ знаменател—Исус Христос. Въпреки че е възможно да се различават в определени аспекти на живота, най-малкото поне имат Христос и споделят заедно това преживяване. Да имаш Него за свой личен Спасител и близък Приятел ще те направи щастлив. Събирайки двама души с такова преживяване, заедно те ще насърчат щастието си дори повече, за да достигне до кулминация за вечността.

Когато Христос е в сърцето, Той бива внесен в семейството. И така, не бихме могли просто да си имаме Христос в сърцето, без тази опитност да се отрази в семейния ни живот. Това ще се почувства в качеството на нашите взаимоотношения, отвеждайки до чувство на щастие и собствена реализация.

Много хора си въобразяват, че преживяват любов. Но това, което те възприемат за любов, не е реалната, истинска любов—която е единствената любов в състояние да доведе до трайна хармония. Възможно е да имаме и най-добрите намерения, но собственото ни необърнато сърце не може да произведе този вид любов, тъй като ние сме си егоисти по природа. Ние сме се родили с тази склонност към егоизъм, а именно егоизмът е този, който разваля взаимоотношенията. Ето защо качеството на семейния ни живот се обуславя от качеството на взаимоотноше-

нието ни с Христос.

„Любовта е от Бога. Това цвете с небесен произход не може да произходи, нито да произлезе от едно необърнатото сърце, то вирее и процъфтява само там, където царува Христос.”²

„Религията е необходима в дома. Само тя може да предотврати болезнените неприятности, които така често вгорчават брачния живот. Само там, където царува Христос, може да има дълбока, истинска, несебелюбива любов. Душите ще са преплетени една с друга и двата живота ще преливат хармонично един в друг.

Божии ангели ще гостуват в дома и святото им бдение ще осветява брачната стая. Принизяващото сладострастие ще бъде изпъдено. Мислите ще бъдат насочени нагоре към Бога; към Него ще се отправя посвещението на сърцето.”³

Независимо колко силно желаем тази опитност, ние не можем да я произведем—тъй като тя е растение с небесен произход. Единствено този вид дълбока, несебелюбива любов може да създаде взаимоотношение, което е трайно.

„Божествената любов, която се излъчва от Христос, никога не унищожава човешката любов, но я включва. Чрез нея човешката любов бива рафинирана и очистена, извисена и облагородена. Човешката любов не може никога да принася нейния скъпоценен плод, ако не се съюзи с божественото естество и се обучи да расте нагоре към небето. Исус желае да види щастливи бракове, щастливи домашни огнища. Топлината на истинското приятелство и любовта, която свързва сърцата на съпруг и съпруга е предвкусване на небето.”⁴

Всички ние търсим едно и също нещо! Но човешката

любов е неспособна да го постигне, тъй като е безпомощна, когато нещата опрат до себеотричане и саможертва. Само когато човешката любов се обедини с божественото естество и се обучи да расте нагоре към небето, ще се радваме на истинския плод на тази любов. Желанието на Исус е да бъдем щастливи—не само при Него, но и живеейки заедно един с друг. Но Свидетелствата разкриват, че на практика това се среща рядко. Това се оказва по-скоро изключение от правилото. В повечето случаи бракът е жлъчно иго. Но за вас и за мен има шанс да бъдем от щастливото изключение—да имаме щастлив брак, да преживяваме това чувство на радост, че сме заедно около семейното огнище.

Понякога хората имат проблеми в брачния си живот. Те забелязват, че нещо не сработва в брака им. И така, възможно е да се консултират с приятели или книги, или да се обърнат към брачен консултант с молба за помощ—което между впрочем не е нещо лошо. Но то не е достатъчно; те имат нужда от нещо повече, отколкото само това. Ние се нуждаем от нещо свръхестествено; нуждаем се от божествени решения за човешки проблеми. Именно и единствено благодатта на Христос е тази, която може да превърне тази институция в това, което Бог е замислил да бъде.

Практическото християнство е резултат на това да сме във връзка на любов с Христос.

А това да сме във връзка на любов с Христос ще промени собствената ни перспектива във взаимоотношенията ни един с друг.

Това ще ни направи да имаме различно разбиране и в резултат ще направи да имаме различна реакция спрямо много предизвикателства в

ежедневния живот.

„Християнството трябва да има контролиращо влияние върху брачната връзка.”⁵

Няма повече да губим търпение; няма повече да губим самообладание и да избухваме, защото има едно влияние, което контролира нещата и което работи като един вид филтър. Когато се надигат различни емоции, това контролиращо влияние ще допуска някои да бъдат изразени, а други да бъдат задържани.

Мнозина казват: „О, приятел, аз направо си проиграх шансовете. Мислех си, че съм направил правилния избор, а се оказа, че съм се оженил за неправилния човек!” Всъщност има книга, озаглавена Всеки се жени за неправилния човек, което си е самият факт. Когато встъпвате в брак, не се изисква да имате 100% сходство.

„Ако сме изпълнители на словото, ежедневно ще си носим кръста след Исус, ще обуздаваме себе си и така ще внасяме хармония в домашния живот. Най-сладкият образ на небето е дом, където царува Духът на Господа. Ако се изпълнява Божията воля, съпругът и съпругата ще се уважават взаимно и ще култивират любов и увереност. Всичко, което би помрачило мира и единството в семейството, трябва да се подтиска здраво, а да се подхранва любовност и любов. Този, който изявява духа на нежност, претърпяване и любов, ще констатира, че същия дух ще рефлектира върху него самия. Там, където царува Божият Дух, няма да се водят разговори за това колко единият е неподходящ за другия в брачната връзка. Ако наистина Христос, надеждата на славата, е изобразен отвътре, в дома ще има единство и любов. Христос, пребъдващ в сърцето на съпругата, ще бъде в съгласие с Христос, пребъдващ в сърцето на съпруга. Те

ще се борят заедно за обиталищата, които Христос отиде да приготви...”⁶

Съпругът и съпругата ще говорят на един и същ език, езика на любовта, защото Христос е тук и Христос е там—а Христос не може да бъде друг, освен единен.

Съпрузи

Когато съпрузите се изправят пред определени проблеми в дома, понякога започват да изучават естеството на жените. Започват да четат книги за различията между мъжете и жените, за това по какъв начин двете групи мислят и чувстват различно, в опита си да проумеят донякъде какво се случва. Но това няма да им помогне нещо особено. Вместо това те трябва да изучават нещо различно. Те следва да изучават Образеца.

„Съпрузите трябва да изучават Образеца и да търсят да разберат какво се има предвид със символа, представен в Ефесяни, връзката, която Христос поддържа с църквата. Съпругът трябва да бъде спасител в семейството си.

Дали ще застане в даденото му от Бога мъжество, като се стреми постоянно да издигна своята съпруга и деца? Дали ще излъчва около себе си една чиста, свята атмосфера? Дали няма да култивира с такава ревност любовта на Исус, превръщайки я в пребдващ принцип в своя дом, с каквато ревност отстоява претенциите си за авторитет и власт? Нека всеки съпруг и баща изучава, за да разбере думите на Христос, но в светлината на кръста на Голгота, а не едностранчиво, изтъквайки единствено подчинението на съпругата към съпруга ѝ, но да изучава в светлината на голготския кръст каква следва да бъде позицията му в семейния кръг.”⁷

Изучавайте начина, по който Исус обичаше църквата. А по какъв начин Исус обича-

ше църквата? Условно или безусловно? Библията казва, че още докато бяхме грешници, Той умря за нас—Той не ни обикна заради това, което бяхме ние, а по-скоро въпреки това, което бяхме ние. Той ни обичаше и умря за нас въпреки нашето недостойнство. Трябва да изучаваме Образеца. Колкото повече Го изучаваме, толкова по-снизходителни ще ставаме към хората около себе си. И ако те имат недостатъци, и ако те извършват тежки грешки, ние ще бъдем в състояние да разбираме това, защото и ние някога сме се обхождали престъпно, но Христос е имал много търпение спрямо нас. Така че съпрузите трябва да изучават Образеца—но не само да Го изучават, а също да Му подражават. Съпругът трябва да бъде спасител в семейството си. Да бъдеш спасител, означава жертва. Измерението на това е изразено в библейския стих: „Съпрузи, любете съпругите си, както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея” (Ефесяни 5:25).

Като имаме предвид тази любов, като я гледаме, като я съзерцаваме, ние се променяме по същия образ от слава в слава от Духа Господен. Това решава брачните проблеми. Това ни довежда по-близо до целта, която Бог е имал винаги за семейната институция, и това ще ни направи да преживеем онази истинска радост и щастие от факта, че сме заедно.

„Всички, които биват обучавани от Бога, се нуждаят от тихия час на общение със собствените си сърца, с природата и с Бога... Ние трябва да Го чуваме лично да говори на сърцето ни. Когато бъде смълчан всеки друг глас и в тишина чакаме пред Него, мълчанието на душата прави по-отчетлив Божия глас.”⁸

Ако си отделяме този тих час за общение с Бог, за самонаблюдение и самоанализ,

опитвайки се да разберем самите себе си, обстоятелствата в живота и във взаимоотношенията си, то нашите реакции ще се променят.

Възможно е някои да кажат: „Много сме заети за такава нещо! Живеем в този предизвикателен свят и няма никакво време! Кой може да си позволи един цял очас—60 минути, да прави само това!” Но в действителност ако не си отделим това време, това ще се отрази толкова деструктивно върху живота ни, че нищо няма да е в състояние да компенсира щетите от неговата липса. Господ ни нарежда: „Мълчете и познайте, че Аз съм Бог” (Псалм 46:10). Това е ефективната подготовка за всеки труд за Бога. Сред забързаната тълпа и напрежението на интензивните житейски мероприятия, човекът, който бива освежен по този начин, ще излъчва атмосфера на светлина и мир.”⁹

Опитвали ли сте се някога да спорите с човек, обкръжен от атмосфера на светлина и мир?

Никога не ще успеете да доведете нещата до спор с такъв човек, защото просто няма да се получи.

Какво ще кажем за съпругите?

Украсението не трябва да е външно във вид на злато и облекло, но по-скоро „скритият човек в сърцето, нетленното украшение на тих и кротък дух” (1 Петър 3:4). Много ми допада начинът, по който това е изразено в Библията.

Преводачите не използват думата „характер”, но предават идеята за характера, като се позовават към „скрития човек в сърцето”. Отделете си време да подобрите характера си под ръководството на Светия Дух. Доверете се на Бог, като се покорите. Разбира се, правим това, защото го обичаме. Развийте качествата на истинската любов, както са пред-

ставени в 1 Коринтяни 13:4–7.

Нашата голяма нужда

Каква е връзката между качеството на нашето семейно взаимоотношение и вечната ни съдба?

„Домашната религия е много необходима, думите ни в дома трябва да са от правилен характер, в противен случай свидетелствата ни в църквата не ще ползват нищо.

Ако не изявявате кротост, любезност и нежност в собствения си дом, религията ви ще е напразна. Ако имаше повече истинска домашна религия, в църквата щеше да има повече сила.”¹⁰

Невъзможно е да имате катастрофален живот у дома и все пак да сте голям християнин. Възможно е да преживеем проблеми, но не трябва ние да бъдем източникът на тези проблеми. Ние трябва да изявяваме кротост, любезност и учтивост. Можем ли да направим това? Без Христос, никога. Със Христос, винаги можем да го правим. Ако не го правим, религията ни ще е напразна.

Когато Бог разглежда нашия случай, Той ще разглежда нашата семейна връзка — а не как пеем, как проповядваме, как се молим, нито как изнасяме урока или казваме наизуст стихотворения.

„Ако желаем да се радваме на вечното блаженство, трябва да култивираме религията в дома; понеже домът е центърът на най-чистата и най-извисената обич... Растението на любовта трябва да се подхранва внимателно, в противен случай ще умре.”¹¹

Как можем да развиваме взаимоотношението си в дома? Като първо култивираме личното си взаимоотношение с Христос. Ако Христос не е в сърцата ни, това ще окаже своето въздействие върху семейния живот.

Необходимо е да има непрекъснатост. Трябва така да се

държим у дома, че домът ни да е едно небе на земята. Господната служителка пише:

„Сред членовете на дома трябва да има непрекъснато едно любезно, деликатно и внимателно зачитане. Сутрин и вечер нека всички сърца да се съединят в благоговейно поклонение. По време на вечерното богослужение нека всеки член от семейството да претърсва старателно собственото си сърце. Нека всяка извършена грешка да бъде поправяна. Ако през деня един е наскърбил друг или е говорил нелюбезно, нека провинилият се да потърси прощение от човека, когото е наранил.

Често пъти оскърбленията се съхраняват в ума, като се създават недоразумения и сърдечни болки, които не е необходимо да се преживяват. Ако на този, който е подозиран, че е извършил нещо нередно, му бъде предоставена възможност, има вероятност той да даде обяснение, което да донесе облекчение за другите членове от семейството.”¹²

„Сатана е постоянно в готовност да се възползва, когато възникне въпрос, свързан с някакви различия, и като повлиява неприятните унаследени черти в характера на съпруга или съпругата, той ще се опита да причини отчуждение у тези, които са свързали интересите си в един тържествен завет пред Бога. В брачните клетви те са обещали да бъдат като едно, съпругата обещавайки се да обича и да се покорява на съпруга си, а съпругът обещавайки да обича и да съхранява съпругата си. Ако се покоряват на Божия закон, демонът на борбата ще бъде държан извън семейството, така че няма да възниква разделение в интересите, нито ще се допуска отчуждение в привързаността.”¹³

„До голяма степен родите-

лите създават атмосферата на домашния кръг, а когато съществува разногласие между бащата и майката, децата стават съучастници в същия дух. Направете благоуханна атмосферата в дома си чрез нежно внимание, деликатност и такт.”¹⁴

В действителност ние не спорим за реални неща. Когато спорим, правим това, тъй като сме отделени от Христос.

„Колкото повече се приближаваме до Христос, толкова по-близо ще бъдем един до друг.”¹⁵

Да дойдем по-близо до Христос означава, че неизменно ще се приближим един до друг.

„Никога не ще видим небесното царство, ако нямаме ума и духа на Христос. Затова подражайте на образа в дома, на работа и в църквата. . . . Докато правите всичко от ваша страна, за да усъвършенствате християнски характер, отдайте сърцето си на Бога, за да го оформи по Своето благоволение. Той ще ви помогне; знам, че ще го направи.”¹⁶

Библиография

1 Адвентен дом, стр. 28.

2 Служители на евангелието (1892), стр. 312.

3 Свидетелства, том 5, стр. 362.

4 Библейски отзвук, 4 септември, 1899.

5 Патриарси и пророци, стр. 563.

6 Знамения на времето, 14 ноември, 1892.

7 Ръкописи, том 21, стр. 216.

8 По стъпките на великия Лекар, стр. 58.

9 пак там.

10 Адвентен дом, стр. 319.

11 Знамения на времето, 14 ноември, 1892.

12 Ръвю енд Хералд, 8 ноември, 1906.

13 Адвентен дом, стр. 106.

14 Ръкописи, том 13, стр. 81.

15 Адвентен дом, стр. 179.

16 Свидетелства, том 5, стр. 336.

ПРИНЦИПЪТ НА ОТДЕЛЯНЕТО

Компиляция от Библията и Духа на пророчеството
с коментар на Дж. Викторовски

Част I

„Няма за какво да се страхуваме за бъдещето, освен да не забравим пътя, по който Господ ни е водел, както и уроците, на които ни е учел в историята ни от миналото.”¹

Това е едно наистина жизнено важно изявление. Но за да не би да забравим нещо, трябва да си го напомняме. Какво се има предвид тук с това „да си го напомняме”?

„Така казва Господ: Застанете на пътищата, та вижте и попитайте за древните пътеки, къде е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си” (Еремия 6:16). За да ходим по „древните” пътеки, трябва да се отделим от „новите” пътища, които сме усвоили и възприели—пътеки, които са се отклонили от съвършения замисъл на Бога. Така че ще трябва да изоставим една пътека и да поемем по друга.

Затова излезте отсрещ тях и отделете се”, казва Господ, „и не се допирайте до нечисто”; „и Аз ще ви приема, и ще ви бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери”, казва всемогъщият Господ” (2 Коринтяни 6:17, 18).

Ако се отделим от нещо, то по подразбиране ние се обединяваме с друго нещо. Това е било пророкувано: „Когато изпитанията се струпат около нас, в редиците ни ще се вижда както отделяне, така и обединяване”²

Принципи на обединяването

Исус се помоли на Своя Отец в молитва с думите: „Не само за тях се моля, но и за ония, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както си Ти, Отче, в Мене, и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, Аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние

сме едно” (Йоан 17:20–22).

Можем да имаме тази слава, когато сме обединени. Вдъхновеният псалмист отбеляза: „Ето колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единодушие! Угодно е като онова скъпоценно миро на главата, което слизаше по брадата, Аароновата брада, което слизаше по яката на одеждите му, угодно е като ермонската роса, която слиза на сионските хълмове; защото Господ там е заръчал благословението, – живота до века.” (Псалм 133).

Колкото и да е важно единството, истината не може да бъде предадена, за да се отговори на молитвата на Христос да бъдем всички едно. Това би било подобно на случая с Авраам, който мислеше, че изпълнява Божия план, правейки компромис с Божия принцип относно Агар (Битие 16:1, 2). И така, вместо да опитваме абсурдната задача да изпълним Божията воля, нарушавайки Божия закон, трябва вместо това да останем твърди за истините, които Господ е разкрил ясно.

„Чрез Светия Дух Христос ще открие по-ясно на хората, които вярват в Него, това, за написването на което бе вдъхновил свети хора във връзка с истината. Именно по този начин ще се реализира единството, за което се молеше Христос. Ние трябва да придобием освещение чрез покоряване на словото и на Духа на истината.

„Не можем да предадем истината, за да постигнем това единство; понеже единственото средство, чрез което се печели такова единство, е освещение чрез истината. Човешката мъдрост би променила всичко това, считайки тази база на единство за твърде тесногръда. Хората биха искали да изградят единство чрез съобразяване с популярни мнения, чрез компромис със света. Но ис-

тината е основата за единството, положена от Бога за Неговия народ.”³

„Църквите ни отслабват, като приемат за доктрини човешки заповеди. Мнозина биват приети в църквата, без да са обърнати. Мъже, жени и деца биват допуснати да участват в тържествения обред на кръщението, без да бъдат цялостно информирани относно значението на Неговия обред. Участието в този обред означава много, така че нашите проповедници трябва да внимават много да дадат просто указание на кандидата по отношение на неговото значение и неговата тържественост. Нашите църковни членове виждат, че съществуват различия в становището сред ръководни служители и самите те влизат в конфликт по спорните теми. Христос призовава към единство. Но Той не ни призовава да се обединяваме на базата на погрешни практики. Небесният Бог прави отчетлива разлика между чистата, извисяваща и облагородяваща истина и фалшивите, подвеждащи доктрини. Той нарича греха и липсата на покаяние с истинските имена. Той не замазва провиненията с варов разтвор.”⁴

Какво да се прави, когато съществуват различия?

Какво става, когато нямаме едно и също мнение по всички въпроси? Какво става, когато има нередни практики?

1. Първо, ние трябва да изучаваме и да разсъждаваме заедно.

„Елате сега, за да разискваме, казва Господ; ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг; ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна. Ако слушате драговошно, ще ядете благото на земята; но ако откажете и се разбунтувате, ще бъдете изпоядени от нож, за-

щото устата Господни изговориха това." (Исая 1:18–20).

2. И накрая, ако няма промяна:

„Не се впрягайте заедно с невярващите; защото какво общо имат правдата и беззаконието или какво общение има светлината с тъмнината? и какво съгласие има Христос с Велиала? или какво съучастие има вярващия с невярващия?

и какво споразумение има Божият храм с идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както рече Бог: "Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъде Бог, и те ще Ми бъдат люде". Затова - "Излезте изсред тях и отделете се", казва Господ, "И не се допирайте до нечисто"; и "Аз ще ви приема, и ще ви бъде Отец, И вие ще Ми бъдете синове и дъщери", казва всемогъщият Господ." (2 Коринтяни 6:14–18).

„В действителност ви писах да се не сношавате с някого, който се нарича брат, ако е блудник, или сребролюбец, или идолопоклонник, или грабител; с такъв, нито да ядете заедно. Защото, каква работа имам да съдя външните човеци? Не съдите ли вие вътрешните, докато външните Бог съди? Отлъчете нечестивия човек изпомежду си." (1 Коринтяни 5:11–13).

„Може ли двама да вървят заедно, ако не се съгласят?" (Амос 3:3).

Реформаторите в ранните векове понесоха голяма мъка в желанието си да примирят вярното придържане към принципа от една страна и единството с църквата, която обичаха, от друга: „След продължителен и суров конфликт верните малцина решиха да разтрогнат всеки съюз с отстъпилата църква, ако тя отказва да се освободи от лъжа и идолопоклонство. Те видяха, че отделянето беше абсолютно наложително, ако желяха да се покорят

на Божието слово.

Те не посмяха да толерират заблуждения, фатални за собствените им души, а също задавайки такъв пример, който би изложил на опасност вярата на децата им и на децата на децата им. За да осигурят единството, те бяха готови да направят всяка отстъпка, която се съгласува с вярност към Бога; но те чувстваха, че дори мирът би бил купен на прекалено висока цена, жертвайки принципа. Ако би било възможно

но единството да се осигури единствено чрез компромис с истината и правдата, то нека има различие, та дори и война.

„Добре би било за църквата и за света, ако принципите, подбуждали тези непоклитими души, се биха съживили в сърцата на хората, изповядващи се за Божий народ. Съществува тревожно безразличие относно доктрините, които са стълбове на вярата на християнина. Все повече се налага схващането, че в крайна сметка те не са от жизнено важно значение. Тази изроденост укрепва ръцете на посредниците на Сатана, така че днес хиляди, претендиращи, че са последователи на Христос,

се отнасят благосклонно към лъжливи теории и фатални заблуди, за разобличаването на които верните в миналите векове изложиха живота си на опасност.”⁵

Общуване и сдружаване

Какво казва Библията за начина, по който се повлияваме от хората или нещата, с които общуваме или се сдружаваме?

„А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен” (2 Коринтяни 3:18).

Ние се променяме, като гледаме.

„Всяко сдружаване, което правим, колкото и тясно ограничено да е то, упражнява някакво влияние върху нас. Степента, до която се поддаваме на това влияние, се определя от степента на интимност, постоянството на общуването и нашата любов и благоговение към този, с когото се сдружаваме. Така чрез опознаване на и сдружаване с Христос ние можем да станем като Него, Който е единственият безупречен Пример”⁶

Общуването с други може да работи и в отрицателна посока:

„Ние не трябва да се сдружаваме или да общуваме с безбожни хора, нито да участваме в техния дух, тъй като те ще отведат сърцето от Бога към поклонение на лъжливи богове.

Душата, която е устойчива и твърда във вярата, може да направи много добро; такъв човек може да предаде благословения от най-висока степен на хората, с които общува, понеже законът Господен е в сърцето му. Но ние не можем да си позволим да общуваме доброволно с хора, които потъпкват Божия закон, и все пак да запазим вярата си

чиста и без да загуби блясъка си. Ние ще прихванем духа и освен ако не се отделим от тях, ще бъдем обвързвани с тях, така че накрая ще споделим тяхната участ.

„Именно чрез общуване и сдружаване с идолопоклонници и присъединявайки се към техните празненства евреите бяха доведени дотам, че да престъпят Божия закон и да навлекат Божиите съдби върху нацията. Така и сега, именно като води Христовите последователи да общуват и да се сдружават с безбожните и да се присъединяват към техните забавления, Сатана постига най-голям успех да ги прилъже да съгрешат . . . Бог изисква от хората Си сега също толкова голямо разграничаване от света в обичаи, навици и принципи, колкото е изисквал от Израил в древността.”⁷

„Предупрежденията, дадени на евреите да не се уподобяват на езичниците, не бяха по-директни и изрични, отколкото са предупрежденията, забраняващи на християните да се съобразяват с духа и обичаите на безбожните. Христос ни говори: „Не любете света, нито каквото е на света. Ако някой люби света, любовта на Отец не е в него” (1 Йоан 2:15). „Приятелството със света е вражда против Бога; следователно който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога” (Яков 4:4). Христовите последователи трябва да се отделят от грешниците, като избират тяхната компания, само когато им се удава възможност да им направят нещо добро. Колкото и да сме решителни да отбягваме компанията на хората, чието влияние би ни отвело далеч от Бога, можем да сме сигурни, че решителността ни никога не би била прекалена. Докато се молим: „И не въвеждай ни в изкушение”, самите ние трябва да избягваме изкушението, до-

колкото е възможно.”⁸

Това означава, че не трябва да посещаваме събрания, на които се проповядва заблуда. Господната служителка е разяснила този въпрос: „Различните страни (партии) на изповядващи се за адвентисти си имат всяка по малко истина, но Бог е дал всички тези истини на Своите чада, които биват подготвени за Господния ден. Той им е дал също истини, които никой от тези страни (партии) не познават, нито ще разберат. Неща, които са запечатани за тях, Господ е отворил пред тези, които ще видят и са готови да разберат. Ако Бог има някаква нова светлина, която да предаде, Той ще направи Своите избрани и възлюбени да я разберат, без да ходят да се просвещават от хора, които са в тъмнина и заблуда.

„Видях необходимостта на хората, които вярват, че имаме последната вест на милост, да се отделят от хората, които попиват всеки ден нови заблуди. Видях, че нито млади, нито стари трябва да посещават такива събрания; понеже е погрешно да ги насърчаваме по този начин, докато преподават отрова, която е смъртоносна за душата и поучават за доктрини човешки заповеди. Влиянието на такива събирания не е добро. Ако Бог ни е избавил от такава тъмнина и заблуда, ние следва да стоим твърдо в свободата, с която ни е освободил, като тържествуваме в истината. Бог не е доволен от нас, когато ходим да слушаме заблуда, без да сме задължени да ходим; понеже освен ако Той не ни изпрати на такива събрания, където заблудата се втълпява на хората, чрез силата на волята, Той няма да ни пази. Ангелите оттеглят бдителната си грижа от нас и ние биваме оставени изложени на ударите на врага и ще бъдем помрачени и омаломощени от

него и силата на неговите зли ангели; при което светлината около нас става зарамена с тъмнина.

„Видях, че нямаме никакво време за губене в слушане на басни. Умовете ни не би следвало да се отклоняват по такъв начин, но трябва да се ангажират с настоящата истина и да търсят мъдрост за получаване на по-пълно знание за нашата позиция, за да бъдем в състояние с кротост да обосновем надеждата си от Писанията. Във време, когато в ума се внушават фалшиви доктрини и опасни заблуди, единствено размишляването върху истината може да направи Израеливия дом пригоден и подготвен да устои в Господния ден.”⁹

Дали това означава никакво общуване със света?

„Възможно е да се постави въпросът: Абсолютно никакъв ли съюз не трябва да имаме със света? Словото на Господа трябва да ни бъде пътеводител. Всяка връзка с хора, които са неверни и невярващи, която би ни идентифицирала с тях, е забранена от словото. Ние трябва да излезем от тях и да се отделим. Ние не трябва да се свързваме в никакъв случай с тях в техните планове или работа.

Но ние не трябва да живеем като отшелници. Ние трябва да вършим на светските хора всичкото добро, което би било възможно за нас да извършим.

Христос ни даде пример за това. Когато бе поканен да яде с бирници и грешници, Той не отказваше; понеже по никакъв друг начин, освен чрез смесване с тях, Той не би могъл да достигне тази класа. Но във всеки един случай Той им даряваше талантите на думите и влиянието. Той отваряше теми на разговор, които представяха пред умовете им нещата от вечен интерес. Този Учител изис-

ква от нас: „Нека светлината ви така свети пред хората, че да могат да видят добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата” (Матей 5:16). По въпроса за въздържанието застъпете позицията си без колебание. Бъдете твърди като скала. Не участвайте в греховете на други хора. Дела на нечестност в бизнес сделки с вярващи или невярващи следва да бъдат порицани; и ако те не покажат никакъв признак на реформиране, излезте отсрещ тях и се отделете.”¹⁰

Предназначението на Божията църква

В 1 Тимотей 3:15 апостол Павел говори за църквата на живия Бог като за стълб и подпорка на истината.

Защо? „Божие слово е книга на истината. Исус е верен и истинен свидетел. Църквата е свидетел и подпорка на истината.”¹¹

Ние биваме привлечени към църквата чрез прогласяване на истината. „Връзката между Христос и Неговата църква е много близка и свещена—Той е младоженецът, а църквата е невестата; Той е главата, а църквата – тялото. Следователно връзката с Христос включва връзка с Неговата църква.”¹²

Какво ще кажем за вярата в Христос? Къде я усъвършенстваме?

„Как, прочее, ще призват Този, в Когото не са повяр-

вали? И как ще повярват в Този, за Когото не са чули? А как ще чуят без проповедник? И как ще проповядват, ако не бъдат пратени? Както е писано: - "Колко са прекрасни Нозете на тия, които благовестват доброто!" Но не всички послушаха благовестието; защото Исаия казва: "Господи, кой от нас е повярвал на онова, което сме чули"? И тъй, вярването е от слушане, а слушането - от Христовото слово.” (Римляни 10:14–17).

Кой изпраща правилните проповедници? Църквата, която е организирана за служене. Поради този съществен аспект на вярата Бог търси да привлече всеки човек, за да чуе истината от Неговите проповедници в Неговата църква.

Исус разясни: „И други овце имам, които не са от тая кошара, и тях трябва да доведа; и ще чуят гласа Ми; и ще станат едно стадо с един пастир.” (Йоан 10:16).

„Всички, които вярват, трябва да се съберат в една църква.”¹³

„Църквата е определеното от Бога средство за спасение на хората. Тя е организирана за служене, като мисията ѝ е да занесе евангелието на света. От началото Божият план е бил Неговата пълнота и достатъчност да се отразят към света чрез Неговата църква. Членовете на църквата, хората, които Той

е призовал от тъмнината в Своята чудесна светлина, трябва да изявят Неговата слава. Църквата е съкровищница за богатствата на Христовата благодат; и чрез църквата ще бъде изявено накрая дори на „небесните началства и власти” окончателната и пълна проява на Божията любов (Ефесяни 3:10).”¹⁴

Библиография

- 1 Свидетелства към проповедниците, стр. 31. [курсивът е добавен]
- 2 Свидетелства, том 6, стр. 400.
- 3 Служители на евангелието (1892), стр. 391. [курсивът е добавен]
- 4 Ръкописи, том 17, стр. 306. [курсивът е добавен]
- 5 Великата борба, стр. 45, 46. [курсивът е добавен]
- 6 Свидетелства, том 5, стр. 222, 223. [курсивът е добавен]
- 7 Адвентен дом, стр. 459, 460. [курсивът е добавен]
- 8 Патриарси и пророци, стр. 458, 459. [курсивът е добавен]
- 9 Ранни писания, стр. 124, 125. [курсивът е добавен]
- 10 Основи на християнското възпитание, стр. 482, 483. [курсивът е добавен]
- 11 Свидетелства, том 4, стр. 336. [курсивът е добавен]
- 12 Възпитание, стр. 268.
- 13 Деяния на апостолите, стр. 28. [курсивът е добавен]
- 14 пак там, стр. 9. [курсивът е добавен]

„И други овце имам, които не са от тая кошара, и тях трябва да доведа; и ще чуят гласа Ми; и ще станат едно стадо с един пастир.” (Йоан 10:16).

Sola Scriptura!

Sola fide!

Sola gratia!

Solus Christus!

Soli Deo Gloria!

Напоследък чувам вече няколко пъти — природата говори. Наричано най-голямата книга на Господа,

Неговото творение има една много невероятна, продължителна, красива и сложна мисия за изпълнение. Творението е създадено за слава

на своя Творец.

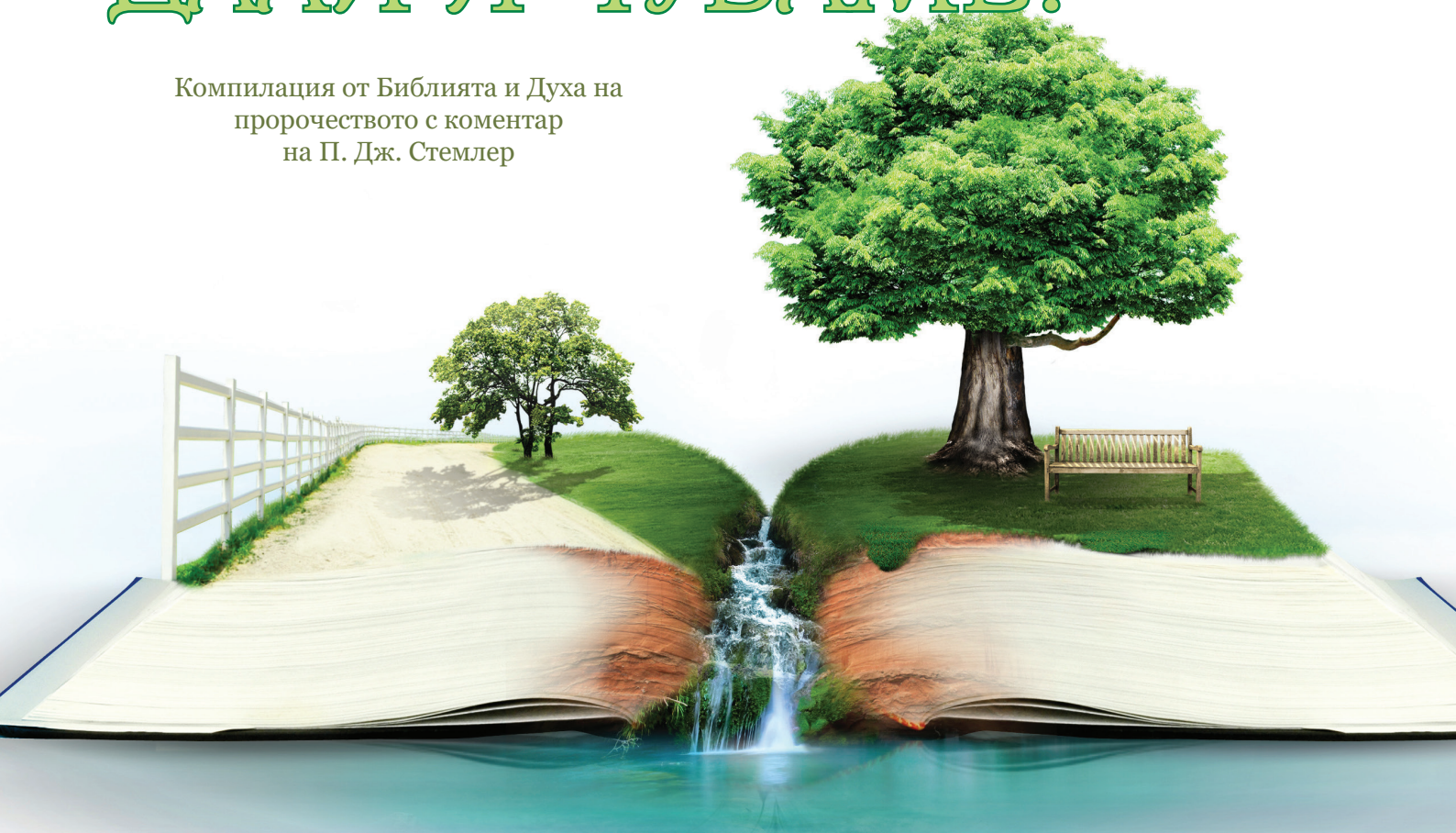
„В началото Бог създаде небето и земята.” „И Бог видя всичко, което създаде; и ето, беше твърде добро... Така се свършиха небето и земята, и цялото тяхно войнство. И на седмия ден, като свърши Бог делата, които бе създал, на седмия ден си почина от

всичките дела, които бе създал. И благослови Бог седмия ден и го освети, защото в него си почина от всичките Си дела, от всичко, което Бог беше създал и сътворил.” (Битие 1:1, 31; 2:1–3).

Защо създаде Той простора, детайлите, красотата? Небесните същества заявяват:

ПРИРОДАТА ГОВОРИ: ДАЛИ Я ЧУВАМЕ?

Компиляция от Библията и Духа на пророчеството с коментар на П. Дж. Стемлер

„Достоен си, Господи наш и Боже наш, да приемеш слава, почит и сила; защото Ти си създал всичко и поради Твоята воля всичко е съществувало и е било създадено” (Откровение 4:11).

„Понеже чрез Христа [Божия Син] бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти; всичко чрез Него бе създадено; и Той е преди всичко, и всичко чрез Него се сплотява” (Колосяни 1:16, 17).

Творецът ни уверява: „Ще отворя реки на голите височини, и извори всред долините; ще обърна пустинята на водни езера, И сухата земя на водни извори. В пустинята ще насадя кедър, ситим, митра и маслено дърво; в ненаселената земя ще поставя наедно елха, явор и кипарис, за да видят и да знаят, да разсъдят и да разберат всички, че ръката Господна е направила това, и Светият Израилев го е създал.” (Исаия 41:18–20).

„Нека хвалят името на Господа; Защото Той заповяда, и те се създадоха.” (Псалм 148:5).

„Понеже от създанието на света {В изданието от 1940 г. "света" липсва.} това, което е невидимо у Него, сиреч вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията.” (Римляни 1:20).

Създателят, Исус Христос, направи всички неща красиви, за да изявяват характера на нашия Бог, Неговия Отец, както и за да разкрие духовното—това, което ние не можем да видим и да докоснем—чрез физическото.

„Но попитай сега животните, и те ще те научат, и въздушните птици, и ще ти кажат; или говори на земята, и тя ще те научи, и морските риби ще ти изявят. От всички тия кой не разбира, че ръката

на Господа е сторила това?” (Йов 12:7–9).

Ние не се замисляме особено за това, че сме заобиколени от един просторен учебник, но едва ли дори го забелязваме, камо ли да изучаваме уроците му. Докато работех по един от последните си проекти, стана така, че прочетох първата глава на Притчи Христови. За мен този прочит беше, сякаш никога допреди не бях чел тази глава.

„В поученията на Христос във вид на притчи се вижда същият принцип, какъвто е виден и в собствената Му мисия на света. За да можем да се запознаем с Неговия божествен характер и живот, Христос взе нашето естество и обитаваше между нас. Божественото естество се откри в човешкото естество; невидимата слава – във видимия човешки образ. Хората можеха да научат това, което не знаеха, чрез това, което им бе познато; небесните неща се разкриха чрез земните; Бог бе изявен в подобие на човек. Аналогично беше и в Христовите поучения: непознатото бе илюстрирано чрез познатото; божествените истини – чрез земните неща, с които хората бяха най-тясно запознати.

„Писанието казва: „Всичко това Исус изказа на народа с притчи; . . . за да се изпълни реченото чрез пророка, който казва: „Ще отворя устата Си в притчи; ще изкажа скритото още от основаването на света” (Матей 13:34, 35). Природните неща бяха среда за духовните; нещата от природата и житейския опит на слушателите Му бяха свързвани с истините на писаното слово. Отвеждайки по този начин от естественото към духовното царство, притчите на Христос са връзки във веригата на истината, които обеди-

няват човек с Бога, както и земята с небето.

„В поученията си от природата Христос говореше за нещата, които собствените Му ръце бяха направили и които притежаваха качества и сила, каквито самият Той им бе придал. В първоначалното си съвършенство всички сътворени неща бяха израз на Божията мисъл. За Адам и Ева природата в техния дом Едем беше изпълнена със знание за Бога, изобилваща с божествено наставление. Мъдростта говореше на очите и се приемаше в сърцето; тъй като те общуваха с Бог, разкрит в Неговите сътворени дела. Веднага, след като святата двойка престъпи закона на Всевишния, сиянието от Божието лице се оттегли от лицето на природата. Сега земята е потъмняла и осквернена от грех. Но дори в това свое попарено състояние голяма част от красивите неща си остават. Притчите на Бога не са се заличили; ако бъде правилно разбрана, природата говори за своя Създател.

„В дните на Христос тези уроци се бяха изгубили от поглед. Хората почти бяха престанали да различават Бог в Неговите дела. Греховността на човешкото естество бе хвърлило плащаница върху хубавото лице на творението; и вместо да изявяват Бога, делата Му се превърнаха в преграда, която Го скриваше. Хората „се покланяха и служеха на творението, нежели на Твореца”. По този начин езичниците „станаха суетни в това, което мъдруваха, и несмисленото им сърце се помрачи” (Римляни 1:25, 21). Подобно и в Израил, човешките учения бяха поставени на мястото на Божиите.

Но не само нещата в природата, а също и жертвената система, както и самите Писания—всички от които бяха дадени с цел да разкрият Бога— бяха дотолкова изopa-

чени, че самите те послужиха Той да бъде скрит.

„Христос се опита да отстрани това, което замъгляваше истината. Той дойде, за да отдръпне булото, което грехът бе хвърлил върху лицето на природата, извеждайки пред погледа духовната слава, която всички неща бяха сътворени, за да отразяват. Думите Му разкриваха в нова светлина уроците на природата, както и уроците на Библията, превръщайки ги в ново откровение.

„Исус откъсна красивия крем и го постави в ръцете на деца или младежи; и като се вглеждаха в собственото Му младежко лице, освежено със светлина от лицето на Неговия Отец, Той предаде урока: „Разгледайте полските кремове как растат [в простотата на естествената красота]; не се трудят, нито предат; но казвам ви, че нито Соломон с всичката си слава не се е обличал като един от тях“. След това последва сладкото уверение и важният урок: „Но ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещ, не ще ли много повече да облича вас, маловерци?“

„В планинската проповед тези думи се изговориха и на други, освен деца и младежи. Те бяха изговорени на множеството, сред които имаше мъже и жени, изпълнени с грижи и безпокойство, огорчени с разочарование и мъка. Исус продължи: „Затова не се безпокойте, и не думайте: Какво ще ядем? или: Какво ще пием? или: Какво ще облечем? (Защото всичко това търсят езичниците), понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това.“

След това, като разтвори ръцете Си към заобикалящото Го множество, Той каза: „Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и

всичко това ще ви се прибави.“ (Матей 6:28–33).

„По този начин Христос разтълкува посланието, което Сам Той бе дал на кремовете и полската трева. Той желае да разчетем това послание във всеки крем и във всеки стрък трева. Думите Му са пълни с уверение и са насочени да затвърдят доверието в Бога.

„Христовият възглед за истината беше толкова широко обхванат, учението Му бе толкова разширено, че всеки един етап в природата беше приложен, за да онагледят истината. Сцените, върху които окоето се спира ежедневно, бяха свързани всички с някаква духовна истина, така че природата е облечена с притчите на Твореца.

„В началото на Своето служене Христос говореше на хората с толкова обикновени и ясни думи, че всичките Му слушатели успяваха да схванат истините, които биха ги направили мъдри за спасение. Но в сърцата на мнозина истината не захвана корен и бързо бе изхвърлена. „Затова им говоря с притчи, защото гледат, а не виждат; чуят а не слушат, нито разбират. . . . Защото сърцето на тия люди е задебеляло и с ушите си тежко чуват, и очите си склопиха“ (Матей 13:13–15).

„Желанието на Исус беше да възбуди въпроси. Той искаше да възбуди нехайните и да внуши истината на сърцето. Учението под формата на притчи беше популярно и налагаше уважение и внимание не само сред евреите, но и сред хората от други нации. Той не би могъл да приложи по-успешен метод на наставление. Ако слушателите Му желаеха познание за божествените неща, те можеха да разберат думите Му; понеже Той беше винаги готов и желаещ да ги разясни на човека, който би Го запи-

тал искрено.

„И отново, Христос имаше да представи истини, които хората не бяха подготвени да приемат, нито дори да разберат. Поради тази причина Той поучаваше с притчи. Свързвайки поученията Си със сцените от живота, опита или природата, Той осигуряваше вниманието им и впечатляваше сърцата им. След това, когато те поглеждаха към обектите, илюстрирани в уроците, те си спомняха думите на божествения Учител. Пред умовете, които бяха отворени за Светия Дух, важноста на поученията на Спасителя се разкриваха все повече и повече.

Постепенно загадките се изясняваха, а това, което бе трудно за схващане, ставаше очевидно.

„Исус търсеше път към всяко сърце. Служейки си с различни илюстрации, Той не само представи истината в различните й етапи, но кореспондираше и на различни слушатели.

Техният интерес се възбуждаше с образи, взети от обстановката на ежедневието им. Никой, който слушаше Спасителя, не можеше да се почувства пренебрегнат или забравен. Най-скромните, най-грешните чуваха в поученията Му един глас, който им говореше със съчувствие и нежност.

„Той имаше още една причина да ги поучава с притчи. Сред множествата, които се събираха около Него, имаше свещеници и равини, книжници и старейшини, хора на Ирод и управници, обичащи света, фанатизирани, амбициозни хора, които желаеха повече от всичко друго да намерят някакво обвинение против Него. Техните шпиони Го следваха плътно ден след ден, за да хванат нещо от собствените Му устни, което да послужи за Неговото осъждане и да смъл-

чи завинаги Този, Който по всичко личеше, че привлича света след Себе Си. Спасителят разбираше характера на тези хора и представяше истината по такъв начин, че да не могат да намерят нищо, с което да представят случая Му пред Синедриона. Под формата на притчи Той изобличаваше лицемерието и нечестивите дела на тези, които заемаха високи постове, като обличаше във фигуративен език истината, която беше толкова режеща, че ако бе изречена директно, те не биха слушали думите Му и биха сложили твърде скоро край на службата Му. Но докато избягваше шпионите, Той правеше истината толкова ясна, че заблудата биваше ясно изяснена, така че искрените по сърце се възползваха от уроците Му. Божествената мъдрост, безграничната благодат бяха направени ясни с нещата от Божието творение. Чрез природата и житейските преживявания хората бяха поучавани за Бога. „Понеже от създанието това, което е невидимо у Него, т.е. вечната Му сила и божественост, се вижда ясно и разбираемо чрез творенията” (Римляни 1:20, RV).

„В поученията на Спасителя във вид на притчи се указва какво представлява истинското „висше образование”. Христос отвори на хората най-дълбоките истини на науката. Той можеше да отключи загадки, изискали много столетия труд и проучване, за да се проникне в тях. Той можеше да направи догадки в насоките на науката, които биха осигурили храна за размисъл и стимул за изобретения до края на времето. Но Той не направи това. Той не каза нищо, с което да задоволи любопитство-

то, нито да удовлетвори амбицията на хората, като отвори врати за светско величие. Във всичките Си поучения Христос довеждаше човешкия ум в контакт с Безкрайния Ум. Той не насочваше хората да проучват човешки теории за Бога, за Неговото Слово или Неговите дела. Той ги учеше да виждат Него, както е разкрит в собствените Му дела, в Неговото слово и в Неговото провидение.

„Христос не се занимаваше с абстрактни теории, но с това, което е от същинско значение за развитието на характер, това, което ще уголеми човешкия капацитет за познаване на Бога, както и неговата ефикасност за вършене на добро. Той говореше на хората за тези истини, които бяха свързани с поведението на живота и които се хващаха за вечността.

„Именно Христос ръководеше образованието на Израел. Той каза относно Господните заповеди и наредби: „И на тях да учиш прилежно чадата си, и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш. Да ги връзваш за знак на ръката си, и да бъдат като надчелия между очите ти. И да ги написваш на стълбовете на вратите на къщата си и на портите си.” (Второзаконие 6:7–9). В Своите поучения Исус показва как следва да се изпълни тази заповед—как законите и принципите на Божието царство може така да се представят, че да разкрият своята красота и скъпоценност. Когато Господ обучаваше израилтяните, за да бъдат Неговите специални представители, Той им даде домове сред хълмовете и долините. В домашния си живот и рели-

гиозната си служба те бяха довеждани в постоянен контакт с природата и Божието слово. Христос поучаваше учениците си край езерото, на планината, на полето и в гората, където можеха да гледат на нещата в природата, чрез които Той онагледяваше поученията Си. И като се учеха от Христос, те прилагаха знанието си в употреба, като Му сътрудничеа в Неговото дело.

„Така чрез творението ние трябва да се запознаем с Твореца. Книгата на природата е един голям учебник, който заедно с Писанията трябва да използваме, когато учим другите за Неговия характер, напътствайки изгубените овце по пътя обратно към Божието стадо. Когато Божиите дела се изучават, Светият Дух внушава проблясъци на убеждение в ума. Това не е убеждение, каквото произвежда логическото съждение; но, освен ако умът не е станал прекалено помрачен, за да познае Бога, окото твърде замъглено, за да Го види, ухото твърде затъпяло, за да чуе гласа Му, ще се схване едно по-дълбоко значение и грандиозните духовни истини на писаното слово ще се отпечатаат върху сърцето.

„В тези уроци направо от природата има простота и чистота, която ги прави от възвишена стойност. Всички се нуждаят от поучението, което се извлича единствено от този източник. Сама по себе си красотата на природата отвежда душата от греха и привлекателността на света, насочвайки я към чистотата, мира и Бога. Твърде често умовете на учениците са заети с човешки теории и спекулации, наричани погрешно наука и фило-

софия. Те имат нужда да бъдат доведени в тесен контакт с природата. Нека научат, че творението и християнството имат един Бог. Учете ги да виждат хармонията между природното и духовното. Нека всичко, което очите им виждат или с което ръцете им боравят, се пригоди в урок, свързан с изграждането на техния характер. По този начин ще се укрепят умствените сили, ще се развие характерът, ще се облагороди целият живот.

„Целта на Христос в поучаването с притчи има пряка връзка с целта на съботата. Бог даде на хората паметник за Своята творческа сила, за да могат те да Го разпознаят в делата на Неговата ръка. Съботата ни нарежда да видим в сътворените от Него дела славата на Твореца. Именно защото желаше да правим това, Исус свърза ценните Си уроци с красотата на нещата от природата. Повече отколкото във всички други дни, в светия ден на почивка, ние трябва да изучаваме посланията, които Бог е написал за нас в природата. Трябва да изучаваме

притчите на Спасителя там, където Той ги изричаше, на полето, в гората, под открито небе, сред тревата и цветята. Приближавайки се до сърцето на природата, Христос прави присъствието Си реално за нас и говори на сърцата ни за Своята любов и мир.

„Христос свързва поученията Си не само с деня на почивка, но и с трудовата седмица. Той има мъдрост за човека, който бута ралото и засява семето. В орането и засяването, в обработването и жъненето Той ни учи да виждаме илюстрация на Неговото дело на благодатта в сърцето. И така, във всеки аспект на полезния труд и във всяка асоциация с живота Той желае да откриваме урок, свързан с божествената истина. И тогава ежедневният ни труд няма да поглъща вниманието ни дотолкова, че да забравяме Бога, но ще ни напомня постоянно за нашия Творец и Изкупител. Мисълта за Бога ще противача като

златна нишка през всичките ни домашни грижи и занимания. Славата от Неговото лице за нас ще почива отново върху лицето на природата. Винаги ще научаваме нови уроци от небесната истина и ще израстваме по образа на Неговата чистота. По този начин ще бъдем „научени от Господа“, и във всичко онова, за което сме призвани, ще „останем с Бога“ (Исая 54:13; 1 Коринтяни 7:24).”¹

Аз съм мотивиран да изучавам все повече и повече. А вие?

Природата говори: дали я чуваме?

Библиография

1 Притчи Христови, стр. 17–27.
[курсивът е добавен.]

Здравен семинар – София 03.03.2017 – 05.03.2017 г.

ПОБЕДИТЕЛЯТ ЙОВ

Имали ли сте някога домашен любимец, към който да сте били много силно привързани? Може би куче или коте, птичка, костенурка или дори рибка. Толкова е тъжно да загубим дори едно мъничко животно, което е било скъпо на сърцето ни!

Някога, преди много години, живял един човек. Казвал се Йов. Той нямал само едно животно — всъщност имал 7,000 овце 3,000 камили, 500 магара и 500 чифта волове.

Но това не е всичко. Той бил благословен със 7 сина и 3 дъщери. Можем да си представим колко нежно се е грижел за тези 10 деца, докато са пораснали.

Йов не бил благословен само с богатства и едно голямо семейство—много хора са го познавали и са му се възхищавали. Библията казва, че той е бил най-велик измежду хората на Изток—а ние знаем, че в Ориента са живели много хора!

Но какво се случва един ден? Библията ни казва, че Сатана мразел Йов и твърдял, че Йов е бил верен на Бога, само защото Бог бил добър към него. И така, на Сатана му било позволено да нападне бедния Йов.

Изведнъж го сполитат жестоки бедствия. Унищожени са животните на Йов, всичките му деца са убити.

Но и това не е всичко! Йов се разболява от лоша болест. Кожата по цялото му тяло се покрива с болезнени циреи. Каква болка!

Проблемите не спират дотук. . .

Тогава някои хора идват да видят Йов. Това би следвало да бъдат близките приятели на Йов, които са обеспокоени за него. Но повечето от това, което

казват на Йов, е, че сигурно той е много, много лош, след като е наказан толкова тежко.

Дали обаче това е така? Библията ни казва, че не е. Йов е много верен и покорен на Бога. Сега той стои изоставен сам-самичък, но поддържащо доверието си в Господа. Дори съпругата му предава надеждата си.

Изгледите били наистина много мрачни. Но оплаква ли се Йов? Не. Той решава да се довери на Бога, без значение какво му се случва. Това е истинската вяра!

И така, какво прави Йов накрая? Той се моли за себе си пред лицето на Бога като един безпомощен грешник—за себе си и за приятелите си. Да, за тези приятели, които изглежда мислели, че са толкова добри, а Йов бил толкова лош. В крайна сметка, Йов бил толкова богат, а сега е толкова беден. Обичните му деца са унищожени за бързо. Допреди той се радвал на добро здраве, а сега седи на земята, обхванат от болки, изглеждащ ужасяващо.

Но Йов се моли за приятелите си. Защо? Те се нуждаят от молитва! Всеки има нужда от това! Йов е толкова несебелюбив, че се моли за тях, въпреки че са се отнесли толкова надменно и несправедливо към него.

И накрая, можете ли да познаете какво се случва? Бог изцелява Йов от всички циреи. Нещо повече, Той му дарява два пъти повече животни, плюс още 7 сина и още 3 дъщери. Удивително! Може и да е отминало известно време, но Бог е много верен.

И така, когато сте изкушавани другия път да се оплаквате за нещо лошо, което ви се е случило, спомнете си за Йов. Много е възможно това да ви е сполетяло от Сатана, но ако се доверите на Бога, каквото и да става, Той ще се погрижи за вас и ще ви даде по-голямо благословение отпреди. Победителите Му се доверяват!